

Broj: K-5/07.

· P R E S U D A

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

Županijski sud u Vukovaru, u vijeću sastavljenom, od suca Ante Zeljka kao predsjednika vijeća, te sudaca Jadranke Kurbel i Stjepana Margića kao članova vijeća, sa zapisničarom Marijanom Klarić, u kaznenom predmetu protiv optuženog Tomislava Madija iz Vinkovaca – Zagreba i dr. zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Vukovaru broj: K-DO-52/06. od 29. prosinca 2006. godine, nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave, u prisustvu optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića, optuženog Mije Starčevića, zamjenika županijskog državnog odvjetnika Vlatka Miljkovića, te branitelja Emila Havkića, Zlatka Cvrkovića, Vjekoslava Cestara, Gordana Perića, Marka Dumančića i Dražena Matijevića, dana 12. veljače 2008. godine (objavljena 14. veljače 2008. godine),

p r e s u d i o j e

OPTUŽENI TOMISLAV MADI, zv. „Čikago“, [REDACTED]

[REDACTED] neosuđivan, ne vodi se drugi kazneni postupak, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 22.08 2006.

OPTUŽENI MARIO JURIĆ, zv. „Maxi“, [REDACTED]

[REDACTED] osuđivan presudama Općinskog suda u Vinkovcima, broj: K-148/96. od 27. 07. 1996. zbog kaznenog djela iz članka 203. stavaka 1. Krivičnog zakona Republike Hrvatske na kaznu zatvora u trajanju od 9 mjeseci, uvjetno na 1 godinu, broj: K-8/98. od 11.03.1998. zbog kaznenog djela iz članka 331. Kaznenog zakona na kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci, uvjetno na 1 godinu, broj: K-148/99. od 17. 05.1999. zbog kaznenog djela iz članka 129. stavak 1. Kaznenog zakona na kaznu zatvora u trajanju od 3 mjeseca, uvjetno na 1 godinu, broj: K-210/99. od 17.12.1999. zbog kaznenog djela iz članka 220. stavak 1. Kaznenog zakona na kaznu zatvora u trajanju od 1

godine, uvjetno na 5 godina, broj: K-440/00. od 15.12.2001. zbog kaznenog djela iz članka 224. stavak 1. Kaznenog zakona na kaznu zatvora od 8 mjeseci, uvjetno 3 godine, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 22.08.2006.

OPTUŽENI ZORAN POŠTIĆ, zvan „Pegula“, sin Bogdana i Katarine rođene Šimunjak, rođen 20.07.1973. godine u Zagrebu, prebiva u Zaprešiću, Ilije Gregorića br. 53, Hrvat, državljanin Republike Hrvatske, oženjen, otac jednog djeteta starog pet godina, srednja stručna sprema, vojsku služio, vojna evidencija Zaprešić, bez čina, bez imovine, neosuđivan, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 22.08.2006.

OPTUŽENI DAVOR LAZIĆ, sin Milana i Dragice rođene Havoj, rođen 16.11.1973. godine, u Zagrebu, prebiva u Novakima Bistrinskim, Podgorska br. 27, Hrvat, državljanin Republike Hrvatske, oženjen, otac dvoje djece starih osam i pet godina, srednja stručna sprema, vojsku služio, vojna evidencija Trešnjevka u Zagrebu, posjeduje osobni automobil, neosuđivan, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 22.08.2006.

OPTUŽENI MIJO STARČEVIĆ, sin Joke i Ruže rođene Stjepanović, rođen 09.03.1956. godine, u Donjem Vukšiću, Brčko, Republika Bosna i Hercegovina, prebiva u Vinkovcima, Ante Starčevića br. 4, Hrvat, državljanin Republike Hrvatske, zidar, bez zaposlenja, otac dvoje djece starih 23 i 18 godina, srednja stručna sprema, posjeduje kuću u Mirkovcima, vojsku služio u Valjevu 1975. sudionik Domovinskog rata od 1991. – 1996., neosuđivan, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 12.10.2006.

krivi su

što su:

dana 17. veljače 1992. godine u predvečernjim satima, u Komletincima, u zgradi osnovne škole, u kojoj se nalazio stožer izviđačko – diverzantske satnije Hrvatskih obrambenih snaga u sastavu Hrvatske vojske, u vrijeme oružane agresije tzv. Jugoslavenske narodne armije i paravojnih postrojbi na Republiku Hrvatsku, optuženi Tomislav Madi u svojstvu zapovjednika satnije, protivno članku 3. stavak 2. točka a) i članku 33. stavak 2. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i članku 51. stavak 1., 2. i 6. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), izdao naredbu, optuženom Mariju Juriću, pripadniku 131. brigade Hrvatske vojske, optuženom Zoranu Poštiću, optuženom Davoru Laziću i nepoznatoj osobi po nadimku „Bosanac“, pripadnicima izviđačko – diverzantske satnije, da odu u Cernu, pobiju četnike za koje on zna, iako je znao da se radi o civilnim osobama, da iz kuće uzmu vrijedne stvari i istu nakon toga miniraju, u tu svrhu predao im puške i pištolje, mine, štapin, detonatorske kapisle i dva prigušivača, te da se preodjenu u odore tzv. Jugoslavenske narodne armije, što su učinili, a optuženom Miji Starčeviću, također pripadniku izviđačko – diverzantske satnije, da ih tamo preveze, pa kada ih je isti dovezao osobnim automobilom marke „Mercedes“ registarske oznake i broja VK 754-95 u Cernu, u blizinu kuće u ulici Braće Radića br. 51a i na istu pokazao, protivno naprijed navedenim odredbama ušli u kuću, optuženi Mario Jurić i osoba po nadimku „Bosanac“, iz vatrenog oružja call. 7,62x39mm i call. 7,65mm ispalili više hitaca u Radomira Olujića, Anicu Olujić,

maloljetnu Milenu Olujić i dijete Marka Olujića, deset projektila pogodilo je Radomira Olujića, zadavši mu ustrjelnu ranu vrata, pet ustrjelnih rana leđa, ustrjelnu ranu rebarnog luka, lijeve potkoljenice i desnog ručnog palca, šest projektila pogodilo je Anicu Olujić, zadavši joj četiri ustrjelne rane glave, ustrjelnu ranu prsa i trbuha, jedanaest projektila pogodilo je maloljetnu Milenu Olujić, zadavši joj dvije ustrjelne rane glave, ustrjelnu ranu vrata, četiri ustrjelne rane leđa, ustrjelnu ranu desne podlaktice, lijeve podlaktice, lijeve natkoljenice i lijeve potkoljenice, a jedanaest projektila pogodilo je dijete Marka Olujića, zadavši mu ustrjelne rane glave, desne nadlaktice, prsnog koša, desnog kuka, desnog rebarnog luka, lijevog ramena, lijeve podlaktice, lijeve nadlaktice, dvije ustrjelne rane desne natkoljenice i dvije ustrjelne rane lijeve natkoljenice, zbog kojih su odmah umrli, za koje vrijeme su optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić u kući pronašli i uzeli lovačku pušku, patrone, 1.500,00 tadašnjih DEM kapu – beretku, lančić boje zlata s privjeskom djeteline s četiri lista i par zlatnih naušnica s tri plava kamenčića, a potom u kuću u cilju da je sruše postavili tri protutenkovske mine i povezali svaku s 2,5 kg vitezita 20 i detonirajućim, sporogorućim štapinom i detonirajućom kapislom, te eksplozivnu napravu povezanu na isti način, a zatim zapalili dva sporogoruća štapina, ali do eksplozije nije došlo jer su sporogorući štapin vezali na detonirajući bez kapisle, a kapislu na kraju detonirajućeg, za koje vrijeme ih je optuženi Mijo Starčević čekao u osobnom automobilu, a kada su ovi došli natrag do automobila, noseći stvari i novac koji su pronašli u kući, prevezao ih od Cerne do Komletinaca gdje su te stvari i novac predali optuženom Tomislavu Madiju,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava, za vrijeme oružanog sukoba, optuženi Tomislav Madi naredio da se ubija i pljačka civilno stanovništvo, a optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević na opisani način ubijali i pljačkali civilno stanovništvo,

čime su počinili, optuženi Tomislav Madi, optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske,

zbog toga se, na temelju članka 4. stavak 2., 31., 37., stavak 1. i članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske

o s u d u j u

OPTUŽENI TOMISLAV MADI na kaznu zatvora u trajanju od **20 (dvadeset)** godina

OPTUŽENI MARIO JURIC na kaznu zatvora u trajanju od **12 (dvanaest)** godina

OPTUŽENI ZORAN POŠTIĆ na kaznu zatvora u trajanju od **8 (osam)** godina

OPTUŽENI DAVOR LAZIĆ na kaznu zatvora u trajanju od **7 (sedam)** godina

OPTUŽENI MIJO STARČEVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od **10 (deset)** godina

Na temelju članka 45. stavak 1. i 3. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, u izrečene kazne zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru, za optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića i optuženog Davora Lazića od 22. kolovoza 2006. i nadalje, a za optuženog Miju Starčevića od 12. listopada 2006. i nadalje.

Na temelju članka 79. stavak 2. a u svezi s člankom 80. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske od optuženog Mije Starčevića oduzimaju se zlatne naušnice vezane za potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta broj 129918.

Na temelju članka 128. stavak 3. a u svezi s člankom 125. stavak 1. i 2. točka 1., 6. i 7. Zakona o kaznenom postupku, određuje se da nadoknade troškove kaznenog postupka, i to kako slijedi: optuženi Tomislav Madi, optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević solidarno, za obdukciju 5.920,00 kuna, za psihijatrijska i psihologijsko vještačenje 39.004,00 kuna, za vještačenja eksploziva 1.200,00 kuna, za balističko vještačenje 2.914,00 kuna, za biološka vještačenja 24.592,59 kuna, za ekshumacije 7.235,11 kuna, za putne troškove svjedoka 318,80 kuna, optuženi Tomislav Madi paušal u iznosu od 5.000,00 kuna, optuženi Mario Jurić paušal u iznosu od 4.500,00 kuna, uključujući nužne izdatke i nagradu branitelja po službenoj dužnosti Biserke Treneski 16.592,00 kuna, te optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević svako paušal u iznosu od 4.000,00 kuna.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru (u nastavku - državno odvjetništvo), podiže dana 29. prosinca 2006. godine optužnicu broj: K-DO-52/06. protiv optuženog Tomislava Madija iz Vinkovaca – Zagreba, optuženog Marija Jurića iz Vinkovaca, optuženog Zorana Poštića iz Zaprešića, optuženog Davora Lazića iz Novaka Bistranskih i optuženog Mije Starčevića iz Vinkovaca, zbog osnovane sumnje da su počinili krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj: 31/93., 39/93., 108/95., 16/96. i 128/96., u nastavku - OKZRH).

Do završetka dokaznog postupka, točnije dopisom od 08. veljače 2008. godine, državno odvjetništvo je izmijenilo činjenični opis optužnice.

Kod izmijenjene optužnice državno odvjetništvo je ostalo i tijekom govora stranaka, predlažući da se optuženi Tomislav Madi, optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević proglase krivima i osude po zakonu.

Naime, u konačnici optuženom Tomislavu Madiju, optuženom Mariju Juriću, optuženom Zoranu Poštiću, optuženom Davoru Laziću i optuženom Miji Starčeviću stavljeno je na teret, da su dana 17. veljače 1992. godine u predvečernjim satima, u vrijeme oružane agresije tzv. Jugoslavenske narodne armije (u nastavku - JNA) i paravojnih postrojbi na Republiku Hrvatsku (u nastavku – RH), protivno odredbama Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), nakon što je optuženi Tomislav Madi kao zapovjednik satnije Hrvatskih obrambenih snaga (u nastavku - HOS) u sastavu Hrvatske vojske (u nastavku – HV) izdao naredbu optuženom Mariju Juriću, optuženom Zoranu Poštiću, optuženom Davoru Laziću i nepoznatoj osobi po nadimku „Bosanac“ da odu u Cernu, da pobiju četnike, iako je znao da se radi o civilnim osobama, uzmu vrijedne stvari i kuću da miniraju, što su isti i učinili na način da ih je optuženi Mijo Starčević prevezao do Cerne i pokazao kuću, optuženi Mario Jurić i osoba po nadimku „Bosanac“ ispalili više hitaca iz vatrenog oružja u Radomira Olujića, Anicu Olujić, maloljetnu Milenu Olujić (15 godina) i dijete Marka Olujića (10 godina), kojoj prigodom su zadobili ozljede od kojih su odmah umrli, za koje vrijeme su optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić, pretražujući kuću, uzeli lovačku pušku, patrone i druge vrijednosti, nakon čega je slijedilo miniranje kuće, ali do eksplozije nije došlo zbog pogreške

u spajanju, da bi ih na kraju optuženi Mijo Starčević vratio u Komletince gdje su stvari i novac predali optuženom Tomislavu Madiju.

U ovom kaznenom predmetu oštećena Stojanka Olujčić i oštećena Katica Rebuš nisu stavile prijedlog za ostvarivanje imovinskopravnog zahtjeva.

Optuženi Tomislav Madi, optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević očitovali su se da se u odnosu na optužbu ne smatraju krivima.

Međutim, kao polazno stajalište suda treba istaći da su se u njihovim radnjama stekla sva obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH.

Optuženi Tomislav Madi, optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević ispitani su prije provođenja dokaznog postupka, jer su to zahtijevali.

OPTUŽENI TOMISLAV MADI

1984. godine iz Vinkovaca je otišao u Ameriku, i to zbog izazova, da vidi što u životu može napraviti. U Americi nije imao veze s vojskom niti s naoružanjem. Odlazeći u klubove u Americi bio je pod dojmom nezadovoljstva naših ljudi. Vratio se u Hrvatsku 1990. godine, točnije vratio se 15. kolovoza 1991. godine. Tada je s njim došlo negdje oko 40 Amerikanaca, u namjeri da se uključe u HV. Kada nije uspjelo uključivanje preko jednog pukovnika koji je po osobi tražio 1.000,00 dolara, pridružili su se HOS-u. Bio je u kampu u Pakracu. U Zagreb je došao nakon što je poginuo Paradžik. Stalno je tražio da ga prebace za Vukovar, gdje je na kraju 29. ili 30. rujna 1991. i došao. Imao je nadimak „Čikago“. Ljudi se dolazili u HOS bez nekakvih pravila. Tko god se nije mogao priključiti HV-u, ušao je u HOS. Za razliku od HOS-a kod ulaska u HV provjeravalo se tko je kažnjavan, ima li tko „crnu rupu“. U međuvremenu susretao se sa Zupkovićem, Dedakovićem i Totom. Nakon što je Mile Dedaković bio smijenjen, došao je gospodin Vrbanac. Nakon javljanja dobio je crtu u „Malim Nijemcima“. Kada su Nijemci pali, 17. studenoga 1991. godine došao je u Komletince. Nikome nisu pripadali, iako su službeno bili na plaći 109. vinkovačke brigade. U satniji kojom je zapovijedao bilo je 70-80 pa čak i 120 ljudi. Optuženog Marija Jurića upoznao je kada je došao u dio grada Vinkovaca „Mala Bosna“ kod Stojana Vujnovića, zvanog „Srbin“. Optuženog Marija Jurića viđao je i u 131. brigadi u Vrbanji kod Bore Mandića. Isti je u tri ili četiri navrata dolazio u Komletince, išlo se u izviđanje. Optuženog Miju Starčevića poznaje još od prije rata. Kod njih u satniju 27. ili 28. prosinca 1991. godine došli su optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić. U početku su bili smješteni po privatnim kućama, a zatim u školi u Komletincima. Samog trenutka dolaska optuženog Zorana Poštića i optuženog Davora Lazića u satniju, ne sjeća se. Za optuženog Zorana Poštića čuo je prvi put 2000. godine, a za optuženog Davora Lazića kada je počeo postupak. 18. veljače 1992. godine čuo je za ubojstvo obitelji Olujčić, i to kada se vraćao iz Zagreba, kada je svratio u centar veze u Vinkovcima. Kako to nije bilo njegovo područje odgovornosti, to ga nije interesiralo. Mjesec i pol ili čak dva mjeseca prije uhićenja, u Vinkovcima je sreo optuženog Miju Starčevića, povjerio mu se da ga policija prisiljava da kaže što je radio. Nakon područja Vukovarsko – srijemske županije još je prošao Posavinu, Hercegovinu, Srednju Bosnu. 01. lipnja 1994. godine je umirovljen. Četiri puta je bio ranjavan. Više puta je odlikovan. Sada ima čin pukovnika HV. Vlasnik je firme čiji je rad trenutno blokiran zbog postupka. Sa svjedokom Antom Đapićem jeko je malo kontaktirao, uglavnom se javljao Paragi. Kao zapovjednik bio je korektan prema vojnicima. Ne mrzi, nikada nije mrzio, samo je došao braniti svoju domovinu. Prisjeća se da je dana 17. veljače 1992. godine u Komletince došao optuženi Mario Jurić, rekao je da ga je poslao njegov zapovjednik, tražili su ispomoć za ophodnju. Tog dana oko 14,00 ili 15,00 sati otišao je za Vinkovce, a zatim u Zagreb, gdje je stigao sljedećeg jutra rano oko 04,00 sata. Usput su stajali u Virovitici i Bjelovaru. Optuženi Zoran Poštić, optuženi

Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević nisu znali da umjesto u izviđanje idu u nekakvi akciju. 17. veljače 1992. ostao mu je u sjećanju jer je tada raskrstio s HSP-om. Jako žali zbog nemilog događaja, nikada ne bi mogao izdati takvu zapovijed, posebno jer se radi o civilima, o ženi i djeci. Ne zna gdje je bilo srce i moral onima koji su to napravili. 01. ožujka 1992. godine Omladinski dom u Vinkovcima dignut je u zrak i samo stjecajem sretnih okolnosti, on, Paraga, Đapić i dečki iz osiguranja ostali su živi. Njegov zamjenik je bio Branko Marijanović. U to vrijeme skladištar je bio Mato Mamić. Nikada nije čuo za obitelj Olujić. Optuženi Mijo Starčević, kao njegov prijatelj, često je vozio njegov osobni automobil. Kod njih su i maloljetnici dužili oružje. Čuo je za osobu pod nadimkom „Bosanac“, ali ga ne pozna. Kod njih u postrojbi bilo je desetak ljudi pod nadimkom „Bosanac“. Sve dečke koji su dolazili od preko Save zvali su „Bosanac“.

OPTUŽENI MARIO JURIĆ

Kao sudionik Domovinskog rata službeno se vodi od 14. srpnja 1991. godine i sve do 25. svibnja 1995. godine. Odlikovan je. Za vrijeme Domovinskog rata prošao je Vinkovce, Nuštar, Komietince itd. Bio je još na Velebitu, Cavtatu, Maslenici, Bugojnu i drugim bojištima. Sa slučajem obitelji Olujić SIS Vinkovci upoznata je još od 19. veljače 1992. godine. Osobno je prijavio ubojstvo obitelji Olujić. Na sastanku na jednom izletištu kod Vinkovaca poljoprivredno-industrijskog kombinata. Osim njega bili su Zvonko Jurman, Mladen Pavlovski i Dinko Grošel, a za isti su znali i bili zaduženi za osiguranje Ivan Čačić i Mato Boroz. Čak je napravljen i video zapis prijave, i to u Osijeku 22. rujna 1992. godine. Tada mu je rečeno da je sa slučajem upoznat i SUZUP. Dao je imena i prezimena onih koji su se svojom nesrećom i prevarom našli na mjestu žalosnog događaja. Od optuženog Tomislava Madija on i ostali optuženici nisu dobili nikada zapovijed da nekoga odu lišiti života i da ga opljačkaju, a to vrijedi i za obitelj Olujić u Cerni. 17. veljače 1992. godine u jutarnjim satima trebao je obaviti izviđanje terena prema apševačkim šumama, međutim, izviđanje je odgođeno za sljedeći dan. Zatim je dobio zadatak da zajedno s tri ili četiri čovjeka obavi izviđanje u blizini položaja prema Lipovcu, na Autoputu Zagreb – Lipovac. Boro Mandić mu je rekao da se javi optuženom Tomislavu Madiju i da uzme tri ili četiri vojnika, a da će ih do tamo odvesti Đuro Čosić. Javila su se tri dragovoljca, Poštić, Lazić i osoba pod nadimkom „Bosanac“, a za vozača Branko Marijanović je dao Starčevića. Prevezeni su mercedesom bijele boje do Andrijaševaca i jedan pod nadimkom „Iljo“ uputio ih je u Cernu jer tamo navodno ima nekakvih problema. Obitelj Olujić, po njemu, mogli su ubiti Stojan Vujnović, zvan „Srbina“, za koga se priča da je ubijen, jedan pod nadimkom „Bosanac“, ali i jedan pod nadimkom „Ceranin“, to su te tri osobe koje su ubile obitelj Olujić. Ustvari, „Bosanac“ nije, nego još jedna osoba koju će naknadno spomenuti. Kod polaska, zadužili su oružje. Ulazeći u Andrijaševce, naišli su na osobni automobil „Lada“ i jedan kojeg je poznavao iz viđenja pod nadimkom „Iljo“ objasnio je da je došlo do problema te da idu u Cernu gdje ih čeka Stojan Vujnović. Optuženi Mijo Starčević po dolasku u Cernu nije ulazio u kuću, čak ni u dvorište, zaspao je u automobilu. Ne mogu pobjeći od toga da su tamo bili. Kada su ulazili u dvorište, kapija je bila otvorena, psa nisu vidjeli, iza kuće su dolazila dvojica u uniformama pričuvne policije, dok je jedan bio na stepeništu kuće, i upravo mu je on odgovorio da se „Srbina“ nalazi u kući. Osoba pod nadimkom „Srbina“ stvarno je bila u kući, ali je bilo i dosta drugih osoba. Upravo se osoba pod nadimkom „Srbina“ raspravljala s jednom osobom u kući. Jedna osoba je klečala. Teško mu je vraćati se na sve to. Još su sjedili žena, dijete i djevojčica. Ušao je u raspravu sa „Srbinom“ i „Ceraninom“, koliko je shvatio, tražena je aktovka, misli da se radilo o 70.000,00 DEM. Sumnja se baca na osobu pod nadimkom „Bosanac“, ali nije vidio da je pucao. Nikada nije dobio zapovijed da liši života nekog od civila, a kamoli žene i djecu. Počinitelji su živi, postoje otisci prstiju. Sredio je da eksploziv ne eksplodira. Ponavlja da su zatekli Radomira živog kako kleči i živu gospođu Anicu. Najlakše bi se sada moglo izbjegavati riječima, nismo imali metaka. I mali je klečao. Pitao je „Srbina“ što se dešava, umiješao se „Ceranin“ s pitanjem: „Koji si sada ti?“ Ukupno je bilo četiri škorpiona, svi ostali su imali naoružanje, kalašnjikov. Bezimeni, kojem ne zna ime, a niti nadimak, ošamario je

pokojnog Radomira. Žena je govorila kako se radi o hrvatskoj obitelji iako joj je suprug Srbin. Priznaje da je bio uplašen, izgubljen i izbezumljen. Nije „pas rata“, pljačkaš. On, optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić su razoružani. Strašno se protivio, ali na neki način se ipak smatra odgovornim. Dok su bili okupirani eksplozivom, po povratku obitelj je već bila ubijena. Prije toga je čuo zvukove kao psss.... Osoba pod nadimkom „Bosanac“ nije imala prigušivač. Strašno je drhtao, bilo mu je zlo, ušao je u taj boravak i raspravljao se. Mali je još bio živ. On i optuženi Zoran Poštić odbili su pucati u malog. U kući su ostali Stojan Vujnović, osoba pod nadimkom „Bosanac“ i još dvoje. Kada je tražio da se mali prebaci u bolnicu, dobio je nekoliko šamara. Zatim je onaj koji je stajao kod prozora došao i u malog ispalio više metaka. Opet ističe da je namjerno krivo spojio eksploziv. Mine su nosili optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić. Mine nisu postavljene, postavili su ih oni. Inače je on nosio eksploziv. Stojan Vujnović je izašao s još jednom osobom i otišli su, a za njima i oni. Rečeno im je da ništa ne govore jer će inače biti ubijeni. Osoba pod nadimkom „Bosanac“ malo je dolazila kod Stojana Vujnovića, malo kod optuženog Tomislava Madija, iako misli da je više pripadao Stojanu Vujnoviću, za njega jedni govore da je u bijegu, drugi da je ubijen na ratištu u Bosni, treći da je izvršio samoubojstvo. Stojan Vujnović je pokojni, poginuo je na ratištu. Nemoguće je da su nešto odnijeli iz kuće Olujčevih. Kada je postavljao štapine, primijetio je da su ladice otvarane. Onaj tko je pušio, taj je bio u boravku i taj je ubio. Oni nisu mogli izvršiti ubojstvo jer nisu imali škorpione niti prigušivače. Eksploziv nije postavljao, samo je vršio spajanje. Razmišljao je čak da ode u policiju, ali se bojao za svoj život. Kada su izlazili iz dvorišta, rekao je: „Dečki tišina, o ovome ništa, ja ću pogledati da sve to riješim.“ Stručnjaci će ocijeniti je li lagao, gdje ima laži, ima 80% istine. Nije imao hrabrosti da spriječi ubojstva. Možda je trebao potegnuti pištolj koji je imao za pasom. Bili su mladi dečki. Nikada nije imao škorpion. Što se tiče osoba s nadimcima „Ilo“ i „Ceranin“, ne može ih opisati.

OPTUŽENI ZORAN POŠTIĆ

Ispitivan kao osumnjičenik istakao je da pozna optuženog Davora Lazića, jer su zajedno išli u školu. Kao osamnaestogodišnjaci odlučili su se prijaviti u vojnu postrojbu, slijedom čega su se učlanili u HSP u Podružnici u Zagrebu na Starčevićevom trgu. Odmah po učlanjenju uputili su ih vlakom prema Vinkovcima, tamo su pet dana boravili u Omladinskom domu, da bi zatim bili upućeni u Komletince i raspoređeni u izviđačko – diverzantsku satniju kojom je zapovijedao optuženi Tomislav Madi, zvani „Čikago“. Najčešće su učestvovali u raznim izviđanjima i manjim akcijama. Osoba po imenu Branko tražila je dva dobrovoljca za jednu akciju i odmah su se prijavili, te su bili odvedeni do zapovjednika optuženog Tomislava Madija. Zapovjednik optuženi Tomislav Madi svoj ured je imao u zbornici škole. Po dolasku u zbornicu, pored optuženog Tomislava Madija zatekli su još osobu pod nadimkom „Bosanac“, izvjesnog Starčevića koji je bio vozač u postrojbi i osobu pod nadimkom „Dudo“ ili „Dino“, koja se možda zvala Mario. Optuženi Tomislav Madi doslovno je rekao: „Idete u akciju u kojoj treba pobiti neke vikend-četnike koje ja znam.“ Nakon pitanja optuženog Tomislava Madija tko će to učiniti te odgovora njega, ali i optuženog Davora Lazića, da to ne mogu, javili su se osoba pod nadimkom „Bosanac“ i osoba pod nadimkom „Dudo“ izrijeком govoreći da će to napraviti. Optuženi Tomislav Madi još je rekao da obuku obične zelene uniforme jer ih navodno četnici neće pustiti u kuću ako ih vide u maskirnim odorama. Uхватила ga je panika, htio je izbjeći akciju, ali je pošao s ostalima jer se bojao optuženog Tomislava Madija i osobe pod nadimkom „Bosanac“, nadajući se da će ipak sve proći bez ubijanja. U skladištu su zadužili zelene uniforme i naoružanje. On, Davor Lazić, ali i ostali zadužili su obične automatske puške. Pored toga, osobe pod nadimkom „Bosanac“ i „Dudo“ dobili su svaki po jedan prigušivač. Iako je dobio automatsku pušku, nije dobio municiju. U skladištu su zadužili i tri protutenkovske mine, nekoliko štapina „fitalj“, a sve radi miniranja kuće nakon akcije. Ne sjeća se točno, ali pretpostavlja da je i to naložio optuženi Tomislav Madi. Ostavlja kao mogućnost da je osoba za koju je moguće da se zove Mario osim automatske puške imala još neko oružje. Optuženi Mijo Starčević vozio ih je osobnim automobilom marke „Mercedes“. Ne poznaje mjesto gdje ih je vozio optuženi Mijo Starčević. Po dolasku u to

mjesto desetak do petnaest minuta su išli pješice. Dolaskom do sporne kuće, zatekli su otključanu dvorišnu kapiju, ušli u dvorište, prišli ulaznim vratima kuće, a osoba pod nadimkom „Bosanac“ je pokucala na vrata. Ista je otvorio jedan muškarac i svi četvero ušli su u kuću. Odmah po ulasku osoba pod nadimkom „Bosanac“ rekla je da su iz policije i da će napraviti pretres kuće. Kada je najvjerojatnije supruga tog muškarca rekla da će pozvati policiju, osoba pod nadimkom „Bosanac“ rukom je iščupala žicu telefona koja se nalazila u hodniku. Po naređenju on i optuženi Davor Lazić pregledavali su susjedne prostorije radi pronalazjenja oružja i dokumenata. U prostoriju koja se nalazi na kraju hodnika ušle su osobe pod nadimcima „Bosanac“ i „Dudo“. U spavaćoj sobi pronašli su lovačku pušku, patrone, negdje oko 1.500,00 DEM, razne dokumente, maskirnu odoru i crnu beretku s četničkim grbom. Najednom je čuo iz one druge prostorije vrisku i pucnje. Približivši se vratima te prostorije, na dvosjedu i trosjedu vidio je beživotna tijela, a osobe po nadimcima „Bosanac“ i „Dudo“ stajali su blizu njih. Vratio se u spavaću sobu i pomokrio se od straha. Izašli su svi iz kuće i uputili se pješice do mjesta gdje ih je optuženi Mijo Starčević iskrcao. Ne zna tko je postavio eksploziv, iako je osoba pod nadimkom „Dudo“ po izlasku iz kuće govorila da zna kako treba postaviti i aktivirati mine. Istim putem su se i vratili u Komletince. Usput su naišli na punkt vojnika koji se nalazio ispred škole ili općine. Kada je upitao što će biti ako ih zaustave a imaju zelene odore, osoba pod nadimkom „Bosanac“ odgovorila je da će ih on „porokati“. Po dolasku u Komletince otišli su do ureda optuženog Tomislava Madija i sve oduzete predmete stavili na stol. Optuženi Tomislav Madi s te hrpe uzeo je novčanice DEM. Pitao je optuženog Tomislava Madija može li zadržati crnu beretku, na što mu je odgovorio potvrdno, a kako je bila mala, vratio ju je na stol. Nije mogao spavati noću zbog šoka. Sljedećeg dana optuženi Tomislav Madi rekao im je da moraju otići iz baze jer da akcija nije izvedena kako treba, kuća nije dignuta u zrak. Iz džepa je izvukao debeli svežanj novčanica te njemu i optuženom Davoru Laziću dao po 100,00 DEM. Netko ih je odvezao na kolodvor u Vinkovce i vratili su se u Zagreb. Nakon što je u Zagrebu bio oko dva tjedna, iako rastresen i u šoku, malo se smirio i otišao u Osijek u jednu drugu satniju. Jedno vrijeme je bio i pripadnik vojne policije. O ovome događaju nikome nije govorio osim svojoj sadašnjoj supruzi, i to 1998. ili 1999. godine. Na jednoj od skupnih fotografija snimljenih ispred osnovne škole u Komletincima gdje je bila smještena postrojba, ukazao je na osobu pod nadimkom „Bosanac“, na osobu koja je upravlja osobnim automobilom „Mercedes“, na optuženog Tomislava Madija, na osobu koja mu liči na „Dudu“, iako nije siguran, te na sebe i optuženog Davora Lazića.

Tijekom ispitivanja u svojstvu uhićenika posebno je dodao da je optuženi Tomislav Madi pod nadimkom „Čikago“ govorio o potrebi pretrage kuće, ali se ne sjeća je li spominjao gdje se ta kuća nalazi. Osobe koje su zatekli u kući nakon vriske i pucnjave uočio je da leže na krevetu jedna preko druge. Osobe pod nadimkom „Bosanac“ i „Dudo“ stajali su ispred njih s oružjem u rukama. Radilo se o puškama koje su zadužili prije polaska. Za optuženog Tomislava Madija može reći da je bio cijenjen u postrojbi. Kaje se zbog svega što je napravio, sve se dogodilo stjecajem okolnosti. Osoba pod nadimkom Bosanac po povratku u Komletince bio je ponosan na tu akciju, a inače je bio malo agresivan. Optuženog Tomislava Madija nakon toga je prvi put vidio 1999. godine u jednom kafiću u Zagrebu. U kafiću „Pull“ u Zagrebu radio je 1999. godine. Jednog dana je navratio optuženi Tomislav Madi, pozdravio ga je i upitao poznaje li ga, a kada je odgovorio: „Kao kroz maglu“, izgovorio je riječ „Komletinci“, nakon čega je žurno popio kavu i otišao.

Na glavnoj raspravi optuženi Zoran Poštić pojasnio je kako nikoga nije ubio. Tvrdi da je policiji rekao, kako ih je poslao netko od zapovjednika, ali da se ne sjeća je li to bio optuženi Tomislav Madi. Policija je izvadila iz konteksta da je rekao kako je od strane optuženog Tomislava Madija naređeno da idu ubiti neke „vikend-četnike“. Zapovijeđeno je da idu s optuženim Marijom Jurićem. Policija je prema njemu bila pristojna. U trenutku dok policiji nije dao još bilo kakav iskaz, odvjetnik Ivica Mačvanin rekao je da ga neće braniti. Iskaz je dao pred braniteljem Brankom Ivićem. Potpisao je zapisnik nakon ispitivanja u policiji. Od strane

optuženog Mije Starčevića pokazane su četiri skupne fotografije, posebno je ukazao na osobu s bradom i šeširom, koja ih je vozila u Cernu.

OPTUŽENI DAVOR LAZIĆ

Ispitivan kao osumnjičenik istakao je da su se on i optuženi Zoran Poštić u mjesecu studenom 1991. godine odlučili prijaviti u HV. Kako ih nisu htjeli primiti u vojarni Borongaj u Zagrebu, ali i u Prvoj gardijskoj brigadi, dogovorno su otišli u HSP radi ulaska u HOS. Bez znanja roditelja u siječnju 1992. godine otišli su najprije u Vinkovce, da bi završili u Komletincima kod zapovjednika optuženog Tomislava Madija. Nisu odlazili u akcije, samo su davali straže, išli na tjelovježbe i dr. Opisao je nekoliko događaja koji se nisu podudarali s njegovim zamišljanjem vojske. Kada se jedan vojnik vratio sa slobodnih dana, optužen je da je ukrao 1 kg kave, optuženi Tomislav Madi je naredio da ga tuku, što je i učinjeno. Kako bi provjerio lojalnost svojih vojnika, netko iz voda bi rekao kako je „Čikago“ odveden od strane civilne policije i trebalo ga je ići oslobađati, a onaj tko ne bi pristao na tu akciju, bio bi tučen. Onaj tko ne bi obavljao tjelovježbu, također bi bio izložen fizičkoj torturi. Jedne večeri između 19,00 i 20,00 sati u mjesecu veljači 1992. godine optuženi Tomislav Madi ušao je u spavaonicu gdje su bili, prstom pokazao na njega i optuženog Zorana Poštića te ih pozvao da dođu u njegov ured. Kada su došli, u uredu su zatekli osobe prezimena Starčević, Jurić i još osobu po nadimku „Bosanac“. Optuženi Tomislav Madi govorio je da tu večer treba ići u akciju kod četnika koji su u dosluhu s četnicima. On i optuženi Zoran Poštić od jednog vojnika dobili su uniforme bivše JNA koje su obukli. Za njima su došli optuženi Tomislav Madi, Jurić i „Bosanac“. Morali su ostaviti osobne dokumente, zatim su se uputili do prostorije gdje su dobili oružje. Optuženi Mario Jurić zadužio je automatski pištolj „šorpion“, optuženi Zoran Poštić automatsku pušku i on također automatsku pušku. Optuženi Tomislav Madi Juriću i „Bosancu“ dao je detonatorske kapisle i prigušivače. „Bosanac“ je već kod sebe imao automatsku pušku. Potom su izašli i osobnim automobilom marke „Mercedes“ bijele boje, vinkovačke registracije, po vozaču Starčeviću odvezeni su do Cerne. Dok su se vozili, utvrdio je da nema strjeljiva. Nije znao gdje idu. Optuženi Mijo Starčević pokazao je rukom gdje treba ići kada su stali, ali je moguće da je rekao samo kućni broj. Izašli su iz osobnog automobila, ponijeli oružje i mine, i jedan po jedan krenuli za optuženim Marijom Jurićem. Nakon oko 50 m ušli su u dvorište jedne kuće, došli do ulaznih vrata, nakon kucanja netko je otvorio vrata, te su jedan za drugim ušli u hodnik. Optuženi Mario Jurić naredio je njemu i optuženom Zoranu Poštiću da pretraže jednu prostoriju radi pronalaska oružja. Kada su pronašli lovačku pušku, optuženi Zoran Poštić je pošao do optuženog Marija Jurića radi pokazivanja, za njim je i on otišao i u dnevnoj sobi zapazio nepoznatu odraslu mušku osobu, ženu i dvoje djece, nešto su pričali. Kada su se vratili u sobu, optuženi Zoran Poštić mu je pokazao zlatni lančić s privjeskom djeteline s četiri lista, da bi nakon toga čuo tupe udarce slične prigušenim pucnjima. Optuženi Mario Jurić došao je po mine, i zajedno s „Bosancem“ nestali su iz vida i ne zna što su radili. Pretpostavljao je da su ukućani mrtvi. Na kraju su izašli iz kuće i otišli do parkiranog osobnog automobila. Tijekom vožnje ništa nisu razgovarali. Po povratku odmah je otišao u spavaonicu. Sljedeći dan mu je bio prazan. Još nakon svega sjeća se da su išli u akciju izviđanja. Tada se uplašio za svoj život. Jednom mu je „Bosanac“ prišao i držeći prst na ustima dao do znanja da šuti, dodavši da će u protivnom njemu i obitelji zubima pregristi grkljane. Kada su dobili plaću, otišli su za Zagreb. Bojao se optuženog Tomislava Madija i nije imao hrabrosti prijaviti događaj. Na jednoj od skupnih fotografija pokazao je optuženog Miju Starčevića, optuženog Tomislava Madija, optuženog Zorana Poštića i sebe.

Tijekom ispitivanja u svojstvu uhićenika posebno je dodao da je optuženi Tomislav Madi dao oružje optuženom Mariju Juriću (šorpion), a njemu i optuženom Zoranu Poštiću automatske puške, dok je „Bosanac“ već imao pušku. Optuženi Tomislav Madi pored oružja dao je prigušivače i detonatorske kapisle. Od njega je dobio dvije protutenkovske mine, a optuženi Zoran Poštić jednu ili dvije protutenkovske mine. Po dolasku u Cernu optuženi Mijo Starčević

obratio se optuženom Mariju Juriću, pokazavši kuću ili mu je samo rekao broj kuće. Dok su bili u kući, nije čuo nikakve vriske osoba koje su se tu nalazile. Nije mu poznato je li netko od njih nakon svega podnio optuženom Tomislavu Madiju izvješće. Ne osjeća se krivim zbog svega, iako misli da je možda trebao pomoći ukućanima.

Na fotografiji pokazanoj od strane optuženog Mije Starčevića, a na kojoj se nalazi njih oko petnaest iz postrojbe, upravo je u drugom redu s desne strane prepoznao optuženog Miju Starčevića, naime, to prezime mu još odzvanja u ušima, imao je bradu i šešir, on ih je vozio u Cernu.

Tri puta je davao iskaze i svi njegovi iskazi su isti, polazeći od policije, istrage do glavne rasprave. Iskaz pred policijom je takav kakav je i tu nema promjena. Nikakvim utjecajima branitelja Ivica Mačvanina nije podlegao. Dao je svoj iskaz na glavnoj raspravi i stoji kod toga.

OPTUŽENI MIJO STARČEVIĆ

Žao mu je obitelji Olujić, za njihovu sudbinu ne smatra se krivim jer u tome nije učestvovao. U jedinicu HOS-a kod optuženog Tomislava Madija došao je svojim osobnim automobilom marke „Mercedes“. Sjeća se kritičnog dana kada je došao netko od vojnika i rekao da ga treba dozapovjednik Marijanović i kada je otišao do njega, rekao mu je da treba jednu ekipu odvesti u akciju izviđanja. Upalio je auto, dovezao ga pred školu, otvorio prtljažnik, a dečki, njih četvorica potovarili su stvari u auto. To su bili optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i osoba pod nadimkom „Bosanac“ kojem niti danas ne zna ime ni prezime. Optuženi Mario Jurić mu je rekao da idu za Andrijaševce. Nedaleko mosta od Andrijaševaca optuženi Mario Jurić rekao je da stane i izašao je, a kada se vratio, rekao je da idu za Cernu. Dolaskom do Cerne optuženi Mario Jurić je rekao da stane i svi su izašli. Zadrijemao je za volanom. Nakon četrdesetak minuta ili čak sat vremena, otvorila su se vrata i dečki su ulazili unutra, rekavši da idu za Komletinca. Malo mu je bilo čudno jer je optuženog Marija Jurića trebao odvesti na prvu liniju obrane. Kada su se spremali za odlazak iz Komletinaca, ne zna što su dečki ponijeli. Cernu slabo poznaje, tamo ne ide, nema prijatelja. Iz Cerne ne zna niti jednog stanovnika. Misli da optuženi Tomislav Madi s ovim slučajem nema ništa. I sada ne zna gdje je kuća Olujićevih. Nikakvu naredbu tog kritičnog dana nije dobio od optuženog Tomislava Madija. Na fotografiji na kojoj se nalazi 15 osoba, on je u gornjem redu s desne strane. Dogovoru prije odlaska u Cernu nije prisustvovao, kuću obitelji Olujić nije pokazao, to je za njega bila rutinska vožnja.

Na glavnoj raspravi pokazao je ukupno četiri fotografije. Na fotografiji s šest osoba njega nema, na fotografiji s petnaest osoba nalazi se u gornjem redu s desne strane i jedina je osoba s bradom i šeširom, na fotografijama s dvadesetpet i pet osoba također ga nema.

Tijekom dokaznog postupka, ispitani su: svjedoci Zdenka Madi, Nevenka Madi, Vladimir Madi i Vladimir Bučko.

Nadalje, budući da su se stranke suglasile da se umjesto neposrednog ispitivanja svjedoka oštećenih, svjedoka i vještaka koji nisu nazočni i nisu pozvani pročitaju zapisnici o njihovom prijašnjem ispitivanju, pročitani su zapisnici o prijašnjem ispitivanju svjedoka oštećenih Stojanke Olujić (827, 1087, 1088 i 1284) i Katice Rebuš (832 i 1088), svjedoka Ivana Čačića (827 i 828), Marte Žulj (829 i 1307), Kate Čipin (829), Vlade Jurišića (829), Nikole Karlušića (829 i 830), Željka Rebuša (832, 833, 1088 i 2177), Mate Boroza (201-206, 433, 444, 834 i 835), Zvonka Jurmana (835 i 836), Mate Bertića (988 i 989), Franje Tureka (989), Ivica Zupkovića (1025 i 1026 i 1283), Ante Đapića (1048 i 1049), Josipa Colarića (1049 i 1050), Marka Benakovića (1050), Stjepana Ivanića (1091 i 1092), Blaža Pušeljića (1092), Đure Čosića (1092, 1093 i 1282), Bore Mandića (1093, 1982 i 1983), Darka Josića (1093), Đure

Majetića (1093, i 1094), Branka Marijanovića (1094 i 1095), Zlatka Belanovića (1095), Mile Dedakovića (1141 i 1142), Ante Prkačina (1142), Dominika Čorića (1142 i 1143), Ilije Milčetića (1143), Zdravka Banića (1143), Miroslava Krizmanića (1143 i 1144), Miloša Milaka (1144), Tomislava Ivića (1162), Ivana Stefančića (1284), Bože Guve (1284), Steve Bilića (1307 i 1308), Dane Rajkovića (1308), Josipa Čerina (1315), Ilije Kesegića (1315 i 1316), Ante Anđelića (1316), Mile Šimunca (1333), Antuna Damjanovića (1335), Pere Guberca (1335 i 1336), Ante Šarića (1951), Damjana Kraljevića (1951 i 1952) i Dobroslava Parage (2097), te nalazi i mišljenja vještaka psihijatra dr. Nikole Mandića (833) i dr. Berislava Pašalića (1163 i 1316), sudskomedicinskog vještaka dr. Ante Blažanovića (833 i 844), vještaka psihologa Dunje Baraban (1162 i 1163), vještaka urara Jože Suljade (1089), vještaka zlatara Rajka Lukića (1089), vještaka za balistiku Vojina Maštruka (896 i 897) i vještaka za požare Renata Pačelata (1025).

Pročitani su, pregledani i ukratko usmeno izloženi: potvrde o privremenom oduzimanju predmeta (39-42, 55, 69, 75, 76, 76-90, 253, 315 i 361), fotografije označene pod brojevima 1, 3, 5, i 7, zapisnici o vještačenju Centra za kriminalistička vještačenja „Ivan Vučetić“ (144 i 145, 2216-2217, te 2242), zapisnici o očevidu (155-156 i 366), zapisnici o obavljenoj obdukciji (169-182 i 183 – 195), fotodokumentacija (205-220), vjenčani list za optuženog Tomislava Madija i svjedoka Zdenku Madi, rođenu Korenić (255 i 256), izvod iz matice rođenih za Milenu i Marka Olujića (279 i 280), bilježnica Milene Olujić (384), zrno izuzeto na licu mjesta (430), ocjene Ministarstva obrane za optuženog Davora Lazića (533-536), izvod iz matice rođenih za optuženog Marija Jurića (586), izvod iz matice rođenih za optuženog Davora Lazića (578) i izvod iz matice rođenih za optuženog Zorana Poštića (579), nalaz Centra za kriminalistička vještačenja „Ivan Vučetić“ od 07. ožujka 1992. (578 i 579), zapisnik vještaka za balistiku (707 i 708), zapisnik Centra za kriminalistička vještačenja „Ivan Vučetić“, od 08. svibnja 2007. (1034-1036), preslike (1096-1102, 1166-1197 i 1304-1305), fotodokumentacija očevida (1148-1152), smrtni list (1311), dokument (1339), preslika vojne iskaznice za optuženog Marija Jurića (1348), nalazi i mišljenja Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku, DNA laboratorij, Zagreb (2023-2026, 2117-2120, 2208-2212, 2248-2250 i 2230-2234), zapisnik i situacijski plan rekonstrukcije – pokusa – eksperimenta (2159-2163), izvodi iz matice vjenčanih za Radomira Olujića i Anicu Maleničić (2181-2182), dopisi PU vukovarsko-srijemske, Odjel kriminalističke policije od 02. siječnja 2008. (2215-2217, 2220-2221, 2265-2266, 2274-2277, te 2279 i 2280), četiri fotografije (2225), fotodokumentacija i zapisnik vezan za ekshumaciju posmrtnih ostataka Stjepana Maleničića (2257-2264), zapisnik vezan za ekshumaciju posmrtnih ostataka Stojana Vujnovića (2271), dopis Ureda za obranu Vinkovci od 15. siječnja 2008. (lista broj 2269), dopis Matičnog ureda Vinkovci, Matičnog odjela Rokovci (2278), izvadak iz matice umrlih (2291), prilozi (2292-2293), dopis Vojne sigurnosno – obavještajne agencije, Klasa: 804-01/07-01/588, Ur broj: 512-10-06-422-07-03 od 16. kolovoza 2007. godine (lista broj 2135-2138).

Još su pročitani, pregledani i ukratko usmeno izloženi: preslike presuda Općinskog suda u Vinkovcima broj: K-148/96., K-8/98., K-148/99., K-210/99. i K-440/00. (321-324, 326-328, 331-334, 336-338, 340-344), te izvodi iz kaznenih evidencija za optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Miju Starčevića (294, 285, 286, 287, 288. i 530).

SVJEDOK OŠTEĆENA STOJANKA OLUJIĆ majka je Radomira Olujića. Isti je bio zaposlen u Cerni u jednoj samoposluzi kao šef, dok je njegova supruga Anica bila uposlena u jednoj banci. Radomir i Anica imali su dvoje djece, kćerku Milenu i sina Marka. Kada je 1991. godine došlo do rata, njen sin je počeo primati izbjeglice. Početkom 1992. godine nekoliko puta je u dvorište njenog sina bačena bomba. Noću su lupali na dvorišna vrata i na prozore. Radomir je dobivao telefonske prijetnje, psovali su mu majku srpsku i prijetili da će ga ubiti. Zadnji put ih je vidjela 17. veljače 1992. godine u večernjim satima. Kada ih je ostavila, već su svi bili u pidžamama, a unuka Milena je za stolom pisala zadaću. Iza nje je ostao suprug

Mirko, ali se i on ubrzo vratio kući. Kada je kolegica njene snahe javila da se Anica nije pojavila na poslu, suprug Mirko se obukao i otišao do njihove kuće, da bi izašao van vičući: „Zaklani su!“ Ne zna je li sin u kući imao šajkaču, samo zna da je unuk imao gardijski odijelo. Sin je bio dobre naravi, volio je roditelje i svoju obitelj. U selu su ga svi znali. Prije nego što će poginuti, pod alkoholom se s jednim posvađao u gostionici, ne zna zašto su se posvađali, vjenčani kum ih je razdvojio. Od svih mještana u Cerni sin nije razgovarao s tim koji ga je istukao.

SVJEDOK OŠTEĆENA KATICA REBUŠ sestra je pokojne Anice koja je bila udana za Radomira Olujića i koji su živjeli u Cerni s djecom Milenom i Markom. Bili su u dobrim odnosima. Zadnji put ih je vidjela 02.01.1992.godine. Poznato joj je da je njena sestra imala nakita. Posebno ukazuje na zlatne naušnice, bile su starinske, s plavim kamenčićima poredanim u obliku grozda, što ih je Mileni nakon smrti poklonila majka. U prvom ili drugom mjesecu 1992. godine sestra Anica joj je spominjala prijetnje koje je dobivala preko telefona, a istakla i bačenu bombu u dvorište. Zbog toga joj je predložila da dođu kod nje u Požegu, ali nije htjela napuštati kuću.

SVJEDOK ZDENKA MADI nema bilo kakvih saznanja vezano za događaj u Cerni, samo je opisala muški sat s metalnom narukvicom, muški sat s kožnim remenom i zlatninu, što je bilo njihovo vlasništvo.

SVJEDOK NEVENKA MADI je majka optuženog Tomislava Madija. Policija je pretresala njenu kuću u Vinkovcima i oduzela jedan muški prsten kojeg je dobila 1982. godine dok je radila na moru.

SVJEDOK VLADIMIR MADI, brat optuženog Tomislava Madija, ističe da je prilikom pretresa u kući njegove majke policija oduzela jedan muški prsten kojeg je dobila na moru.

SVJEDOK VLADIMIR BUČKO kao službena osoba Policijske uprave vukovarsko – srijemske tvrdio je da je nemoguće da optuženici tijekom ispitivanja u policiji nisu dobili vode i da nisu jeli. Nije točno da je optuženi Zoran Poštić zaspao tijekom ispitivanja, aktivno je sudjelovao. Kao jamstvo ispitivanja tu su bili branitelji. Tijekom ispitivanja nije bilo nikakvog zastrašivanja.

SVJEDOK IVAN ČAČIĆ u vrijeme događanja bio je načelnik SIS-a 109. vinkovačke brigade. Kroz tu dužnost upoznao je svjedoka Matu Boroza, ali i optuženog Tomislava Madija. U ljeto 1992. godine kod njega je došao svjedok Mato Boroz i rekao mu da ima nekih saznanja o ubojstvu obitelji Olujić iz Cerne. O svemu je izvijestio Mirka Grošelja, načelnika SIS-a u Osijeku. S optuženim Marijom Jurićem razgovor je obavljen u blizini Vinkovaca. Od pomoćnika Mirka Grošelja tu su bili Jurman ili Pavlovski. On i svjedok Mato Boroz razgovoru nisu prisustvovali, a trajao je oko sat vremena. Misli da je jedan od pomoćnika Mirka Grošelja vodio zabilješke. Nakon razgovora Mirko Grošelj mu je rekao da je optuženi Mario Jurić ostavio kod njega dojam nepouzdanosti i dao mu uputu da se više u to ne petlja. Iako je Mirko Grošelj tražio da od policije pribavi zapisnik o očevidu i fotografski elaborat, u tome nije uspio, i zbog toga se Mirko Grošelj ljutio. Inače Mirko Grošelj o svemu je izvijestio tadašnjeg pomoćnika ministra unutarnjih poslova Franju Tureka. Kasnije je Mirko Grošelj izvršio samoubojstvo. Poznato mu je da je pri 105.bjelovarskoj brigadi bio vod HOS-a kojim je zapovijedao optuženi Tomislav Madi i bio je smještan u Komletincima.

SVJEDOK MARTA ŽULJ poznaje obitelj Olujić, a Anica Olujić čak je s njoj zajedno radila u podružnici Županijske banke u Cerni. Bilo joj je poznato da su Rade i Anica bili u mješovitom braku. Negdje u siječnju 1992. godine bačena im je eksplozivna naprava na garažu, nakon čega su odlučili da odu kod Radomirovih rođaka u Njemačku. 17. veljače 1992. godine oko 07,00 sati došla je na posao, ali Anice nije bilo. Zvala je telefonom ali joj nitko nije odgovarao. Zamolila je jednog mještana da je odveze do kuće Olujićevih. Po dolasku do

kuće, njihov pas je lajao, lupala je na prozore, ali nitko nije odgovarao. Obavijestila je Radomirovog oca, koji je izašao iz kuće, a kada je ušao u kuću, ubrzo je istrčao vičući: „Zaklani su!“ Nikada više nije ušla u tu kuću ili dvorište. Poznato joj je da je Anica imala zlatni nakit i dukate.

SVJEDOK KATA ČIPIN kao medicinska sestra zaposlena je u Domu zdravlja u Cerni. Poznaje obitelj Olujčić, radi se o trgovačkoj obitelji i s njima je bila u dobrim odnosima. Jednog dana u drugom mjesecu 1992. godine u Dom zdravlja su došla dva ili tri mladića i rekla da se u kući Olujčićevih dogodilo nešto strašno, još su dodali da su ukućani pobijeni ili poklani. Dr. Ljubiši Gavriloviću je tada pozlilo. Kada je došla do kuće obitelji Olujčić, tamo je već bilo dosta svijeta. Po ulasku u dnevnu sobu uočila je da televizor još radi, a uočila je i četiri beživotna tijela. Bacila je pogled i na spavaću sobu i vidjela da je u njoj nered, sve je bilo ispreturano, posteljina je bila razbacana, dušeci nadignuti.

SVJEDOK VLADO JURISIĆ u Domovinski rat uključio se 1991. godine, pošao je s lovačkom puškom, datuma se ne sjeća. Bio je pripadnik 131. županjske brigade. Poznavao je obitelj Olujčić. Te noći kada je nastradala obitelj Olujčić, bio je na straži ispred trikotaze „Gordana“. Nakon straže je otišao kući spavati i ujutro ga je probudila majka, bila je uplakana i rekla je što se dogodilo obitelji Olujčić. Dok su bili na straži, sjeća se da je iz pravca Vinkovaca pokraj njihovog stražarskog mjesta prošao jedan bijeli putnički automobil, ali ne zna o kojem se osobnom automobilu radilo.

SVJEDOK NIKOLA KARLUŠIĆ kao rođeni Ceranin poznavao je obitelj Olujčić. Dana 25.10.1991. godine pristupio je u 131. županjsku brigadu. Tu noć kada je nastradala obitelj Olujčić, bio je na straži kod trikotaze „Gordana“ u vremenu od 22,00 sati do pola noći. Dok je davao stražu, ne sjeća se bilo kakvih osobnih automobila. Isto tako ne sjeća se kad je čuo za ubojstvo obitelji Olujčić.

SVJEDOK ŽELJKO REBUŠ kao suprug svjedoka oštećene Katice Rebuš bio je dobar s obitelji Olujčić. Poznato mu je da je Rade bio lovac i da je imao lovački karabin i lovačku pušku dvocijevku. Poznato mu je da je početkom drugog mjeseca 1992. godine u obiteljsku kuću obitelji Olujčić bačena bomba. Nekoliko dana nakon toga, kada su se vidjeli, Rade mu je rekao da primaju telefonske prijetnje. Zna da je obitelj Olujčić imala zlatnog nakita. Rade je imao lokal u Vinkovcima i prodao ga je prije usmrćenja za oko 50.000,00 do 60.000,00 DEM.

SVJEDOK MATO BOROZ od mjeseca veljače 1991. godine surađivao je sa svjedokom Ivanom Čačićem. Optuženi Mario Jurić stalno je išao za njim, vjerojatno mu je imponiralo što je on bio u Legiji stranaca. Negdje krajem 1992.godine ili početkom 1993. godine prišao mu je optuženi Mario Jurić negdje u gradu u Vinkovcima i ispričao mu vezano za ubojstvo obitelji Olujčić u mjesecu veljači 1992. godine. Bio je siguran da optuženi Mario Jurić govori istinu. Sve to je optuženi Mario Jurić ispričao i pred svjedokom Ivanom Čačićem. Vezano za ubojstvo obitelji Olujčić ispričao je i pred svjedokom Zvonkom Jurmanom. Tri puta je pričao priču o ubojstvu u Cerni i svaki put je pričao isto. Dok se nalazio na izdržavanju kazne zatvora, točnije dok je bio u zatvorskoj bolnici, i rekao: „Boroz, čuvaj se“. Optuženog Tomislava Madija zadnji put je vidio 2002.godine. Optuženi Tomislav Madi čak mu je nudio da „makne“ optuženog Marija Jurića, govoreći da bi usrećio više ljudi. Po njemu, optuženi Mario Jurić je labilna i vrlo agresivna osoba.

SVJEDOK ZVONKO JURMAN saznao je za ime i prezime optuženog Marija Jurića negdje u proljeće 1992.godine. Tada je bio časnik SIS-a. Svjedok Ivan Čačić obavijestio ga je da je preko svjedoka Mate Boroza došao do saznanja da optuženi Mario Jurić nešto zna vezano za ubojstvo obitelji Olujčić iz Cerne. Sjeća se da je optuženi Mario Jurić kao protuuslugu tražio da mu se sredi status pripadnika specijalne jedinice Ministarstva unutarnjih poslova u Zagrebu. Razgovor s optuženim Marijem Jurićem dogovorio je svjedok Ivan Čačić. Razgovor je obavljen u blizini Vinkovaca. Prilikom razgovora optuženi Mario Jurić davao je do znanja

da je i on sudjelovao u skupini ljudi koja je počinila ubojstvo obitelji Olujić, ali je ocijenio da je nepouzdan. O svemu je izvijestio svog pretpostavljenog pukovnika Miru Grošelja, koji je u međuvremenu umro. Tijekom razgovora nisu vođene bilješke, a niti je vršeno tonsko snimanje. Optuženi Mario Jurić bio je prilično konfuzan dok je govorio.

SVJEDOK MATO BERTIĆ od 25. listopada 1991. godine do 30. studenog 1993. godine radio je kao pirotehničar. Na lice mjesta došao je na poziv svjedoka Marka Benakovića. Prvi su na lice mjesta došli svjedokinja koja je radila s gospođom Olujić i jedan fotograf. Naredio je da se svi udalje zbog opasnosti od eksplozije. Samo je izvadio mine, ostavio ih je i otišao kući. Na stepenicama koje vode u kuću našao je komadić sporogorućeg štapina i detonirajućeg štapina iz čega je izvukao zaključak da su upaljači i pravljени na tom mjestu. Ti koji su postavljali eksploziv istovremeno su bili i stručnjaci i laici, nisu imali pojma o pravljenu upaljača. Mine su postavljane tako da se nije vidjelo imaju li dopunski upaljač i na detonirajući štapin stavljena je detonirajuća kapisla, što se ocjenjuje dobrom stranom, međutim, nisu znali spojiti sporodetonirajući štapin i detonirajući štapin, što je bila loša strana. Sve su mogli detonirati udarcem čekića, ali bi onda ugrozili svoje živote. Razorna moć postavljenog eksploziva je bila takva da bi kuću srušila sa zemljom. U kući je pronašao četiri mine. Za montažu je bilo dovoljno najviše pet minuta. Izgorjela su dva sporogoruća štapina i kod njih je našao četiri ili pet komada zapaljenih drvaca šibice. Ponovio je da je onaj tko je postavljao eksploziv bio stručnjak, ali je kod paljenja bio laik. Što se tiče spomena na stručnost, mislio je na način kako su mine sakrivene.

SVJEDOK FRANJO TUREK 1992. godine radio je u Varaždinu u Centru službe za zaštitu Ustavnog poretka, točnije, od 2000. do 2004. godine obavljao je funkciju pomoćnika ministra unutarnjih poslova i s te funkcije i poslove vezane za zaštitu Ustavnog poretka. Ne poznaje žrtve, ne poznaje optužene, ništa mu ne znače imena i prezimena Ivan Čačić, Grošelj. Sa slučajem vezanim za obitelj Olujić nije imao nikakvog doticaja.

SVJEDOK IVICA ZUPKOVIĆ nema nikakvih neposrednih saznanja vezanih za obitelj Olujić. Od 28. 06. 1991. godine do 13.01.1992. godine bio je u postrojbama HOS-a u 109. brigadi vinkovačke bojne. Sjeća se optuženog Tomislava Madija, nisu se nalazili na „istoj valnoj dužini“ jer je ispoljavao samovolju i nije bio baš poslušan. Poznaje i optuženog Marija Jurića. Optuženog Miju Starčevića upoznao je 1994. ili 1995. godine. Sve postrojbe HOS-a dobile su naređenje da se pripoje HV-u, od kada više nisu mogli samostalno djelovati. Optuženi Tomislav Madi vod HOS-a u Komletincima osnovao je samoinicijativno i bilo ih je oko 50, a sve radi obrane mjesta. Nije dobivao izvješća o njihovim aktivnostima. Pokojni Stojan Vujnović zvan „Srbini“, bio je zapovjednik satnije HOS-a i odgovarao je za dio Vinkovaca zvan „Maia Bosna“. Vod optuženog Tomislava Madija pripojen je 105. bjelovarskoj brigadi. Po njemu je mirnodopska zona od 5 do 10 km. Cerna je bila udaljena od linije razdvajanja oko 20 km. Vjeruje da se u Cerni normalno živjelo.

SVJEDOK ANTO ĐAPIĆ jedan je od utemeljitelja HOS-a koji je nastao u okviru HSP-a, a kao datum osnivanja vodi se 03. svibnja 1991. godine. O kritičnom događaju nema nikakvih saznanja. Osobno se protivio ulasku maloljetnika u postrojbe. Za svoj vojni put optuženi Tomislav Madi zaslužuje najviše ocjene, imali su informacije da je najhrabriji i da je išao i tamo gdje drugi nisu htjeli. Po njemu je ovo prvi put da su pripadnici HOS-a dovedeni u kontekst ratnog zločina. Zadnja njegova naredba odnosila se na potrebu integriranja HOS-a u HV. Optuženi Tomislav Madi nekoliko je puta dolazio u Zagreb zbog raznih potreba. Čak su on i Paraga krajem 1999. godine posjetili same Komletince. Unutar HOS-a došlo je do razdora jer je za razliku od njega svjedok Dobroslav Paraga inzistirao na odvajanju od HV-a. Prisjeća se da mu se jedan član postrojbe optuženog Tomislava Madija požalio na njegov „drii“.

SVJEDOK JOSIP COLARIĆ je početkom 1992. godine radio u Policijskoj upravi Županja kao mlađi inspektor. Bio je dio uviđajne ekipe u Cerni. Misli da je tada kriminalistički tehničar

bio Blaž Pušeljić. Na očevid su došli organizirano kao i u drugim slučajevima. Svjedok Mato Bertić došao je na lice mjesta nešto poslije njega, ali ništa nisu radili dok nije došao istražni sudac. Obavili su pregled prostora zbog očevida. Morali su ukloniti moguće opasnosti kao npr. paljenje svjetla i dr. Uočili su čahure, mrtva tijela, eksplozivne naprave i dr. Sve su razminirali on i svjedok Mato Bertić.

SVJEDOK MARKO BENAKOVIĆ u to vrijeme bio je pripadnik SIS-a pri 131. županjskoj brigadi. Na lice mjesta došao je nakon obavijesti da je došlo do ubojstva, uredno obavijestivši svog načelnika u Osijeku, gospodina Grošelja. U kuću nije ulazio prije dolaska istražnog suca. Čuo je da je prije njih ulazila žena koja je radila s pokojnom Anicom. Izvješće je poslao u Osijek. Nešto prije toga dva njihova službenika su ubijena u Cerni.

SVJEDOK STJEPAN IVANIĆ u to vrijeme je bio zapovjednik 105. bjelovarske brigade. Krajem 1991. godine sve postrojbe HOS-a ušle su u HV. Pokrivali su frontu od 42 km. Bilo je strašno puno obveza i problema. S optuženim Tomislavom Madijem nije imao problema. Za događaj u Cerni saznao je tek iz novina. Događaj se zbio izvan područja njegove odgovornosti. Optuženi Tomislav Madi pokazivao je hrabrost, sjeća se jednog slučaja kad je bila probijena linija i kada je trebalo ići u protunapad. Ne sjeća se kada se prvi put vidio s optuženim Tomislavom Madijem.

SVJEDOK BLAŽ PUŠELJIĆ početkom 1992. godine radio je kao kriminalni tehničar pri tadašnjoj Policijskoj upravi Županja. Na lice mjesta došli su negdje oko 07,45 ili 08,00 sati. Slao je inače Centru za kriminalistička vještačenja čahure. Čahure su slane u nekoliko navrata, obično bi ih donio netko od operativaca, a on bi ih zapakirao i poslao. Ne sjeća se broja čahura koje su pronašli na licu mjesta. Ne sjeća se tko je naknadno dostavljao čahure. Radio je skicu lica mjesta i fotodokumentaciju očevida, a to važi i za kroki skicu lica mjesta.

SVJEDOK ĐURO ČOSIĆ o samom događaju ne zna ništa. Tada je bio u Vrbanji kao pripadnik 131. brigade i nije mogao znati za kretanje optuženog Tomislava Madija. Ne sjeća se je li optuženi Tomislav Madi u sjedište HOS-a išao početkom veljače 1992. godine. Optuženog Marija Jurića poznaje još od 1991. godine, i to kao problematičnog. Iz njihove jedinice otjerao ga je svjedok Boro Mandić.

SVJEDOK BORO MANDIĆ bio je organizator HOS-a na području Vrbanje. Optuženi Tomislav Madi nije bio u njegovoj jedinici. Prisjeća se optuženog Marija Jurića koji je došao kod njih krajem 1991. godine ili početkom 1992. godine i zadržao se možda mjesec ili mjesec i pol dana. Jednostavno se nije mogao uklopiti kod njih. Bio je pomalo agresivan. Jednostavno je bio pomalo težak. To što se dogodilo užasan je i odvratni zločin, ali s tim ne može spojiti optuženog Tomislava Madija i optuženog Marija Jurića.

SVJEDOK DARKO JOSIĆ 01. siječnja 1992. godine došao je u jedinicu u kojoj je zapovijedao optuženi Tomislav Madi. U Komletincima je viđao optuženog Marija Jurića. Kad bi išli u izviđanje, nosili bi odore bivše JNA.

SVJEDOK ĐURO MAJETIĆ, koliko se sjeća, od SMB uniformi imali su samo tri male, jednu je nosio on, drugu Darko Josić, a treću jedan pod nadimkom „Pipi“. U jedinici u kojoj je zapovijedao Tomislav Madi bio je od 02.10.1991. godine. Zapovjednik je uvijek znao gdje su išli. Za sudbinu obitelji Olujić saznao je na televiziji. Bio je zapovjednik voda. Optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić kod njih su bili možda 15 dana.

SVJEDOK BRANO MARIJANOVIĆ u jedinici u kojoj je zapovijedao optuženi Tomislav Madi u svojstvu njegovog zamjenika bio je od mjeseca studenoga 1991. godine pa do 07. lipnja 1992. godine. 12. veljače 1992. godine u njihovu jedinicu došli su iz Zagreba optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić. Oružje se nalazilo kod svakog od vojnika u spavaonici, tako su njih dvojica dobili kalašnjikove i po dvije ručne bombe. Spavali su u osnovnoj školi u

Komletincima. Glupost je da netko ide u akciju s oružjem ali bez municije. Osnovno naoružanje i municiju su svi imali, a sve ostalo se držalo u skladištu. Njihov zapovjednik voda je bio Ivan Štefančić. Optuženog Marija Jurića sjeća se još iz predgrađa Vinkovaca zvanog „Mala Bosna“. Zvanično nikada nije bio član jedinice kojom je zapovijedao optuženi Tomislav Madi. Što se tiče akcija, uvijek je netko mogao napraviti na svoju ruku. Negdje u mjesecu veljači 1992. godine, u predvečerje, kada je bilo jako hladno, optuženi Tomislav Madi trebao je ići u Zagreb. I od tada se sjeća optuženog Marija Jurića, tražio je dva do tri čovjeka radi izviđanja prema Lipovcu. Optuženi Tomislav Madi naredio mu je da optuženom Mariju Juriću da ljude i sredstva za izviđanje. Optuženog Tomislava Madija za Zagreb je vozio Dominik Čorić. Nije bio u prostoriji kada je Ivan Štefančić odabrao ljude koji će ići s optuženim Marijem Jurićem. Od vozača je pronašao optuženog Miju Starčevića. Sljedećeg dana od Ivana Štefančića čuo je da je sve bilo u redu. To je njima bila rutina, pogotovo jer nije bilo borbe i mrtvih. Optuženog Zorana Poštića se sjeća jer je imao najveću glavu u jedinici, a optuženog Davora Lazića po tome jer je uvijek bio tih. Za događaj u Cerni prvi put je doznao iz tjednika „Nacional“.

SVJEDOK ZLATKO BELANOVIĆ u postrojbu kojom je zapovijedao optuženi Tomislav Madi došao je 05. ili 06. siječnja 1992. godine. Kao kroz maglu sjeća se optuženog Davora Lazića. Vjeruje da su on i optuženi Zoran Poštić dužili oružje.

SVJEDOK MILE DEDAKOVIĆ za događaj u Cerni prvi put je čuo gledajući televiziju, bio je frapiran, predmetne optuženike nikako nije mogao dovesti u kontekst da bi to mogli napraviti. Ti ljudi koji su to napravili, monstrumi su. Moguće je da je do poticaja za taj zločin moglo doći iz Cerne. Bio je inspektor HOS-a 1991. godine i daljnjih sedam mjeseci. Optuženi Tomislav Madi naredbe je izvršavao bez pogovora, precizno i uvijek je bio na čelu svojih ljudi, a dva puta je bio ranjen.

SVJEDOK ANTE PRKAČIN poznaje optuženog Tomislava Madija. Čini mu se da su se prvi put vidjeli u Zagrebu 1991. godine kada je radio na popisu i općoj mobilizaciji HOS-a. Za optuženog Tomislava Madija čuo je čak i ranije, jer je bio neustrašivi ratnik. Za događaj u Cerni prvi put je saznao prije nekoliko mjeseci iz novina. Taj događaj teško mu je dovesti u vezu s optuženim Tomislavom Madijem i njegovom postrojbom. Zločin je težak i to pravi ratnici ne čine. Budući da je također učestvovao u ratu, često se nalazio u situacijama da je odlučivao o životu i smrti drugih ljudi. Onaj tko to može učiniti, ne može biti čovjek, taj tko je to napravio od lošeg je genetskog materijala. Takve se zapovijedi ne izvršavaju.

SVJEDOK DOMINIK ČORIĆ tvrdi da je sve što je pročitao u novinama neistina. 17. ili 18. veljače 1992. godine odvezao je optuženog Tomislava Madija u Vinkovce. S njim je bila neka djevojka, a gdje su otišli, ne zna. Bio je inače u njegovoj postrojbi. Ostavivši optuženog Tomislava Madija u Vinkovcima, vratio se u Komletince. Krenuli su negdje oko 13,00 ili 13,30 sati, s tim što im je do Vinkovaca trebalo negdje oko 35 – 40 minuta. U hotelu „Graničar“ u Županji narednog dana kada se vratio optuženi Tomislav Madi, pričao je o događaju u Cerni.

SVJEDOK ILIJA MIRČETIĆ za vrijeme rata bio je na Cresu u progonstvu. Postrojba optuženog Tomislava Madija bila je u njegovoj kući. Neki mještani su predočili da je Srbin, iako nije, ali optuženi Tomislav Madi nije dao da ga diraju.

SVJEDOK ZDRAVKO BANIĆ o samom događaju u Cerni ne zna ništa, to što zna, zna iz novina. U ratno vrijeme bio je pripadnik 105. bjelovarske brigade, i to u oklopnoj bojni. Kada je došao u Komletince, upoznao je optuženog Tomislava Madija. U nekoliko navrata zajedno su išli u Zagreb kombijem. Zadnji put su bili u drugom mjesecu 1992. godine. 17.02.1992. godine, kasnije se probudio, kada je našao poruku optuženog Tomislava Madija da dođe u Centar veze jer idu u Zagreb. Krenuli su za Zagreb negdje između 18,00 i 20,00 sati.

SVJEDOK MIROSLAV KRIZMANIĆ radio je u Centru veze u Vinkovcima 1992. godine. Tu dolaze sve informacije. Već sljedećeg dana saznao je iz pričanja da se u Cerni nešto dogodilo. Dan nakon tog događaja optuženi Tomislav Madi došao je u Centar veze. Na njegovo pitanje što se dogodilo, optuženi Tomislav Madi nije ništa odgovorio. Po njemu je Radomir Olujić bio dosta prihvaćen od ljudi u Cerni.

SVJEDOK MILOŠ MILAK više od 30 godina poznaje optuženog Tomislava Madija, po nacionalnosti je Srbin. Njihovi roditelji su se poznavali. Optuženi Tomislav Madi davao mu je garancije da mu se ništa ne može desiti.

SVJEDOK TOMISLAV ILJIĆ u kritično vrijeme bio je načelnik tadašnje Policijske uprave Županja. Po obavijesti o događaju zajedno s kolegama iz kriminalističke policije izišao je na lice mjesta. U to vrijeme, s obzirom na rat, komunikacija s vojnom policijom je bila slaba. Nikoga iz redova vojske nisu mogli privoditi. Naknadno su slali na vještačenje jednu čahuru koja je bila vezana za osobu u koju su sumnjali. Na licu mjesta osim čahura ispaljenih iz oružja škorpion, bilo je čahura i drugog kalibra. Više se ne sjeća koje su to po njima osumnjičene osobe bile. Predmet je vodio Božo Guvo, sada načelnik sektora u Policijskoj upravi zagrebačkoj.

SVJEDOK IVAN ŠTEFANČIĆ 1991. do 1992. godine bio je u jedinici kojom je zapovijedao optuženi Tomislav Madi, i to kao zapovjednik voda. Upravo u njegovom vodu bili su optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić. Ne sjeća se kad su došli, uglavnom su se kratko zadržali. Sjeća se kada je trebalo ići u izviđanje u zimu 1992. godine. Svjedok Branko Marijanović dao je zapovijed da ljude za izviđanje koje je trebao voditi optuženi Mario Jurić. Kako se radi o klasičnom izviđanju, detalja se ne sjeća. Odore bivše JNA zadužili su u skladištu. Vozio ih je optuženi Mijo Starčević. Kada su se vratili, bila je već noć i osoba pod nadimkom „Bosanac“ samo je kratko rekla da je sve bilo u redu. Za događaj u Cerni prvi put je saznao iz medija.

SVJEDOK BOŽO GUVU u kritično vrijeme bio je zaposlen u Policijskoj upravi Županja, i to kao v.d. zamjenika kriminalističke policije. O događaju u Cerni obaviješten je telefonom. Kada je došao na lice mjesta, tamo je već bilo dosta građana, između kojih i šef vojne policije svjedok Marko Benaković. Lice mjesta je osigurano, a nakon što su izvučene mine, počeli su s očevidom. Sporogoreći štapini nisu bile iste dužine, iz čega je izvučen zaključak da su bili paljeni od najdužeg prema najkraćem kako bi do eksplozije došlo istovremeno. Čahure i zrna poslana su radi vještačenja u Zagreb. Budući da se radilo o ratnom vremenu, oružja se nisu izuzimala radi mogućeg vještačenja. Pratili su dosta osumnjičenih osoba, ali se ne sjeća njihovih imena i prezimena.

SVJEDOKU STEVI BILIĆU poznato je da je Radomir Olujić imao nekakav prostor u Vinkovcima. Dobro ga poznaje jer su radili u Cerni u trgovinama jedna do druge. Radomir Olujić je bio dobar, jedino je pod utjecajem alkohola znao ispoljavati svoje srpstvo i pjevati srpske pjesme. Netko ga je i istukao. Misli da u Cerni nema čovjeka pod nadimkom „Ceranin“. U Cerni je jedini tog imena i prezimena. O tome da je Radomir Olujić pjevao srpske pjesme u selu se pričalo.

SVJEDOK DANE RAJKOVIĆ poznaje Radomira Olujića, živjeli su u istoj ulici, čak su zajedno igrali nogomet. Radomir Olujić je bio poznat kao kavkadžija, i to kada popije alkohola. Smatra da je isti imao zaštitu. Inače je po nacionalnosti Srbin. Znao je proslavljati srpske nove godine. Kroz priču je znao ispoljavati svoje srpstvo. U kritično vrijeme bio je u 131. županjskoj brigadi smještenoj u Komletincima. Čitava satnija s oko 120 ljudi koja se nalazila u Komletincima bila je iz Cerne. Nije znao da je Radomir Olujić imao poslovni prostor u Vinkovcima. U Cerni nema nikoga pod nadimkom „Ceranin“. U Komletincima je tada bio jedan pod nadimkom „Iljo“ a zove se Ilija Kesegić. Postojala je postrojba na udaljenosti oko 200 metara od kuće Olujićevih.

SVJEDOK JOSIP ČERNI poznaje optuženog Davora Lazića negdje od kraja 2005. godine kada je bio na dužnosti operativnog stožernog dočasnika. Za njega može reći da se radi o stručnom djelatniku, inače obavlja informatičke poslove. Kod njega nije zapazio ništa što bi upućivalo na sklonost počinjenju određenih kaznenih djela. Bio je komunikativan i uredno je dolazio na posao. Službena ocjena je bila „ističe se“, s tim što je ranije imao ocjenu „osobito se ističe“.

SVJEDOK ILIJA KESEGIĆ tada je bio u Hrvatskoj vojsci, i to na položaju kod Privlake. Za događaj je čuo dva dana kasnije. Ne zna nikoga pod nadimkom „Ilijo“. Sve njih koji su iz Cerne zovu „Ceranin“.

SVJEDOK ANTE ANDELIĆ o optuženom Davoru Laziću rekao je sve najbolje. Kao čovjek je bio izuzetno sposoban, a kao radnik vrlo predan. Kod njega nije primijetio nikakva devijantna ponašanja. Da je bio drugačiji, ne bi bio pozvan u glavni stožer.

SVJEDOK MILE ŠIMUNAC nije učesnik Domovinskog rata i ne zna tko je iz Cerne bio u HOS-u. Za događaj u Cerni doznao je oko 11,00 sati idućeg dana. Sukob s pokojnim Radomirom imao je njegov susjed Dane Rajković. Sukobili su se nešto vezano za nacionalnost. Ništa mu ne govore nadimci „Ceranin“ i „Ilijo“.

SVJEDOK ANTUN DAMJANOVIĆ kraće vrijeme je bio u postrojbi optuženog Tomislava Madija. Za optužbu prvi put je čuo na televiziji. Sjeća se 17. veljače 1992. godine kada je u kancelariju optuženog Tomislava Madija potpisivao pristupnicu. Nakon potpisivanja optuženi Tomislav Madi žurio se u Zagreb i nije ga vidio idućih nekoliko dana. Optuženog Tomislava Madija upoznao je nekoliko dana prije 17. veljače 1992. godine. Prije dvije godine čuli su se telefonom i od optuženog Tomislava Madija tražio je da mu potpiše boravak u vojsci.

SVJEDOK PERO GUBERAC tvrdi da je došao na glavnu raspravu jer ga je zvao odvjetnik Emil Havkić, uputivši ga da treba svjedočiti o nekom reversu – izdatnici. Ne sjeća se je li 17. veljače 1992. godine bio u postrojbi. Bez obzira tko bi radio u skladištu, uvijek je postojao isti blok izdatnica. Postrojba optuženog Tomislava Madija imala je jedno skladište u kojem je upravo on radio. U skladištu su imali maskirne uniforme, SNB uniforme, bijele kombinezone, čizme i ostalo. Od oružja su imali kalašnjikove i pletere. Škorpione nisu imali.

SVJEDOK ANTE ŠARIĆ trebao je obaviti poligrafsko ispitivanje optuženog Marija Jurića, optuženog Davora Lazića, optuženog Zorana Poštića i optuženog Mije Starčevića. Na poligrafsko ispitivanje jedino nije pristao optuženi Mario Jurić.

SVJEDOK DAMJAN KRALJEVIĆ za slučaj je doznao iz novina i ne može vjerovati da je tako nešto mogao učiniti heroj kao što je optuženi Tomislav Madi. Optuženog Tomislava Madija upoznao je negdje u mjesecu studenom 1991. godine. Optuženi Tomislav Madi je išao tamo gdje bi malo tko išao.

SVJEDOK DOBROSLAV PARAGA 1991. godine u cijelosti se posvetio pravnom, političkom i vojnom zastupanju interesa Republike Hrvatske. Tada je bio predsjednik najprije oporbene a zatim parlamentarne stranke pod imenom Hrvatska stranka prava. Optuženog Tomislava Madija upoznao je u kasno ljeto ili ranu jesen 1991. godine kada je doputovao iz Sjedinjenih Američkih Država. Tada postrojbe HOS-a nisu djelovale izvan tadašnje Hrvatske vojske. Optuženi Tomislav Madi dolazio je kod njih u Zagreb. Zgrožen je saznanjem o događaju u Cerni, osuđuje ga, i nada se da optuženi Tomislav Madi u tome nema udjela. Za sve je saznao iz medija. Ne poznaje optuženog Marija Jurića. Da bi jedinice mogle funkcionirati na ratištu, on je potpisivao imenovanja zapovjednika. Bio je protiv toga da se na ratišta šalju maloljetnici. Nisu imali sredstava za plaćanje ljudi i sve je bilo na dogovornoj osnovi.

VJEŠTACI PSIHIJATRI DR. NIKOLA MANDIĆ I DR. BERISLAV PAŠALIĆ u osnovi su suglasni u svojim nalazima i mišljenjima, naveli su: Optuženi Tomislav Madi psihički je zdrava osoba, u vrijeme inkriminacije mogao je upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj i posljedice svojih postupaka. Optuženi Mario Jurić u vrijeme inkriminacije, s 18 godina i 2 mjeseca, pokazivao je određene elemente disocijalnog i paranoidnog poremećaja ličnosti, željan isticanja i dokazivanja, nedovoljne emocionalne zrelosti (sa zastojem u psihosocijalnom razvoju), te je slijedom toga ipak mogao upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj i posljedice učinjenog, ali su te sposobnosti bile smanjene. Optuženi Zoran Poštić u vrijeme inkriminacije također je mogao upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj posljedice učinjenog, ali su te sposobnosti bile smanjene, cijeneći tadašnjih 18 godina i 6 mjeseci, emocionalnu nezrelost s određenim karakteristikama prema disocijalnom poremećaju ličnosti. Optuženi Davor Lazić u vrijeme inkriminacije s 18 godina i 2 mjeseca bio je nedovoljno emocionalno zrelo, zbog čega je mogao upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj posljedice učinjenog, ali su te sposobnosti bile smanjene. Optuženi Mijo Starčević u vrijeme inkriminacije mogao je upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj i posljedice učinjenog, jezgrovno je neurotski struktuirana osoba s tendencijom na disocijalnom i blagim simptomima PTSP.

Naglašeno je da su nalaz i mišljenja vještaka psihijatra dr. Nikole Mandića i dr. Berislava Pašalića u osnovi suglasni jer je dr. Berislav Pašalić ukazao na manju razliku, navodeći da po njemu kod optuženog Mije Starčevića nema elemenata koji bi upućivali na takav poremećaj osobnosti koji bi zadovoljio važeće dijagnostičke kriterije.

VJEŠTAK PSIHOLOG DUNJA BARABAN nakon psihologijskog testiranja istakla je: Optuženi Tomislav Madi prosječnih je intelektualnih sposobnosti, zadovoljavajuće vizuelne percepcije i motoričke koordinacije, postoje indicije da je osoba slabije prilagođena, da ima teškoća u socijalnim odnosima, egocentrična je, neorganizirana, impulzivna i latentno agresivna, mogućeg shizoidnog karaktera. Optuženi Mario Jurić ima visoke prosječne intelektualne sposobnosti, zadovoljavajućih osobnosti vizuelne percepcije i motoričke koordinacije, postoje indikacije da je pretjerano osjetljiv, nepovjerljiv, sumnjičav prema drugima, agresivan, precijenjenog doživljavanja vlastite važnosti, suspektno za paranoidno – narcistički poremećaj ličnosti. Optuženi Zoran Poštić ima visoko prosječne intelektualne sposobnosti, zadovoljavajuću sposobnost vizuelne percepcije i motoričke koordinacije, visoko izražene anksiozno – depresivne simptome, primarno je društvena osoba, kontrolirana, odgovorna, nesklona rizičnim aktivnostima, brižna i sklona somatizacijama. Optuženi Davor Lazić nadprosječnih je intelektualnih sposobnosti, ima zadovoljavajuću sposobnost vizuelne percepcije i motoričke koordinacije, nisu uočeni simptomi neurotskih poremećaja, postoje indikacije da je egocentričan, impulzivan, pretjerano osjetljiv, nepovjerljiv i sumnjičav, suspektno za paranoidni poremećaj ličnosti. Optuženi Mijo Starčević ima visoko prosječne intelektualne sposobnosti, ima poteškoća u motoričkoj koordinaciji, što ukazuje na moguće organske, neurološke disfunkcije, osoba je s visokim izraženim simptomima neurotskog – depresivnog karaktera, društven je, socijalno odgovoran, kontroliran, manje je prilagodljiv novim situacijama i neprilagođen rizičnim aktivnostima. Za optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića i optuženog Davora Lazića još je naznačeno da su na testovima pokazali tendenciju davanja socijalno poželjnih, neiskrenih odgovora za razliku od optuženog Zorana Poštića i optuženog Mije Starčevića.

U odnosu na rezultate psihologijskog nalaza vještak psihijatar dr. Berislav Pašalić, vezano za rezultate psihologijskih nalaza kod optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića i optuženog Davora Lazića navodi da je zabilježena sklonost na testovima davanju socijalno poželjnih odgovora u značajnoj mjeri situacijski uvjetovana. To važi i za optuženog Davora Lazića gdje se govori o suspektnim paranoidnim karakteristikama.

SUDSKOMEDINCINSKI VJEŠTAK DR. ANTO BLAŽANOVIĆ dao je nalaz i mišljenje iz kojeg proizilazi: Radomira Olujića pogodilo je deset projektila, zadobio je ustrjelnu ranu vrata,

pet ustrjelnih rana leđa, ustijelnu ranu rebarnog luka, lijeve potkoljenice i desnog ručnog palca, oštećenu Anicu Olujić pogodilo je šest projektila zadavši joj 4 ustrjelne rane glave, te ustrjelnu ranu prsa i trbuha. Milenu Olujić pogodilo je jedanaest projektila, zadobila je dvije ustrjelne rane glave, ustrjelnu ranu vrata, četiri ustrjelne rane leđa, ustrjelnu ranu desne podlaktice, lijeve podlaktice, lijeve natkoljenice i lijeve potkoljenice. Marka Olujića također je pogodilo jedanaest projektila, zadobio je ustrjelne rane glave, desne nadlaktice, prsnog koša, desnog kuka, desnog rebarnog luka, lijevog ramena, lijeve podlaktice, lijeve nadlaktice, dvije ustrjelne rane desne natkoljenice i dvije ustrjelne rane lijeve natkoljenice. Zbog zadobivenih ozljeda odmah su umrli.

Sve rane nanosene su „iz daljine“, dok su dvije rane na tijelu Marka Olujića nanosene iz neposredne blizine, usta cijevi su bila naslonjena na kožu ili su od iste bila odmaknuta svega nekoliko milimetara, na što upućuje njihova veličina, nastale su prolaskom barutnih plinova i čestica, koji razaraju kožu.

VJEŠTAK - URAR JOŽE SULJADA vještačio je muški sat s metalnom narukvicom (potvrda o oduzimanju predmeta broj 073363) i muški sat s kožnim remenom (potvrda o privremenom oduzimanju predmeta broj 073363). Prvi sat je klasične izrade, vrijednosti oko 100 EUR, nošen je negdje oko 5 godina, a proizvodi se negdje od 1980. godine. Drugi sat je vrijednosti možda oko 100 kn.

VJEŠTAK - ZLATAR RAJKO LUKIĆ za muški prsten (potvrda o privremenom oduzimanju predmeta broj 009074), tvrdi da se ustvari radi o bižuteriji. Naušnice vezane za potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta 129918 pripadaju modelu od prije oko 30 godina, dosta dugo su nošene, na jednoj su naušnici donja dva kamenčića ista po boji, a gornji je malo svjetliji, naknadno je obrađen, ugrađivan, vide se tragovi naknadnog stavljanja kamenčića, vide se tragovi tiskanja, bio je kod majstora. Kada se na zlatninu stavlja žig, ne mora se uvijek pročitati, inače na naušnicama nešto postoji, ali se ne može dešifrirati. Radi se o klasičnom modelu naušnica, i on je u svom poslu radio slične modele, takve se i sada rade kod njega, i porijeklo se teško može odrediti. Kamenčići su od stakla. Cijena minduša je negdje od 200 do 300 kuna. Takve minduše nekada su se kupovale, a danas rjeđe. Procjenjuje da se radi o 14 postotnom zlatu. Na njima nema proizvođačkog broja i zato može reći da su stare. Nikakvom ekspertizom ne bi se moglo očitati tko je proizvođač minduša. Na drugoj naušnici ništa nije dodatno rađeno. Zlatni lančić vezan za potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta broj 099444 izrađen je od zlata, ima hrvatske žigove, model je star oko 5 godina, nije puno nošen, možda je stavljen tek nekoliko puta.

VJEŠTAK ZA BALISTIKU VOJIN MAŠTRUKO u nalazu i mišljenju od 07. ožujka 1992. godine navodi, što se tiče dostavljenih čahura i zrna: **Svih sedamnaest dostavljenih čahura kal. 7,62 x 39 mm imaju identične individualne karakteristike mehaničkih tragova mehanizma oružja i ispaljene su iz iste puške. Kod svih devet čahura kal. 7,65 mm individualne karakteristike mehaničkih tragova mehanizma oružja ispaljene su iz istog pištolja. Važi i za devet dostavljenih zrna kal. 7,65 mm. Čahure i zrna kal. 7,65 mm ispaljene su iz automatskog pištolja marke „Crvena zastava“, model „Škorpion“ kal. 7,65 mm. Kako su sve dostavljene čahure znatno začađene, vjerojatno su ispaljene iz oružja s prigušivačem. Naknadno dostavljena čahura kal. 7,65 mm ispaljena je iz automatskog pištolja marke „Crvena zastava“, model „Škorpion“, kal. 7,65 mm, nema identične individualne karakteristike mehaničkih tragova kao na devet dostavljenih čahura kal. 7,65 mm, izražajni mehanički tragovi nastali su grubom mehaničkom obradom. Nakon što je zatraženo oružje radi vještačenja naknadno dostavljene čahure, isto nije dobiveno. Kal. 7,62 x 39 mm odgovara automatskoj pušci tipa kalašnjikov.**

VJEŠTAK ZA POŽARE RENATO PAČELAT pojašnjava da je količina postavljenog eksploziva od 27 kg bila dovoljna za uništenje obiteljske kuće. Eksploziv je nestručno

postavljen jer je sporogorući štapin vezan na detonirajući na kapislu, a kapisla na kraju detonirajućeg.

Vještačenjem Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku, DNA laboratorij, Zagreb, nisu utvrđene podudarnosti, odnosno nepodudarnosti, kako s uzorcima izdvojenim s muškog prstena oduzetog od svjedoka Nevenke Madi, tako i s uzorcima izdvojenim s opuška cigarete „Milde sorte“, pronađenog u kući obitelji Olujić. Za tu svrhu vađena je krv optuženom Tomislavu Madiju, optuženom Mariju Juriću, optuženom Zoranu Poštiću, optuženom Davoru Laziću, optuženom Miji Starčeviću, svjedoku Vladimiru Madiju i oštećenoj Stojanki Olujić. Ekshumirani su ostatci tri osobe, točnije, Radomira Olujića, Stjepana Maleničića i Stojana Vujnovića. Analize vezane za muški prsten bile su potrebne, jer je Zavod za sudsku medicinu, DNK laboratorij, Zagreb, nakon prepoznavanja od strane oštećene Stojanke Olujić, oštećene Katice Rebuš i svjedoka Željka Rebuša uspio pronaći epitelne stanice i izdvojiti DNK samo s muškog prstena. Analize vezane za opušak cigarete „Milde sorte“ bile su potrebne, jer je Centar za kriminalistička vještačenja u Zagrebu s njega izdvojio DNK, pripadao je muškoj osobi, ali i zbog tvrdnji optuženog Marija Jurića da je u kući obitelji Olujić do njihovog dolaska već bilo ljudi, između kojih i Stojan Vujnović. Radi takvog vještačenja pored muškog prstena još su poslani naušnice s tri plava kamenčića, muški sat s metalnom narukvicom i muški sat s kožnom narukvicom, ali pronađene epitelne stanice nisu bile pogodne za izdvajanje DNK. Kratko rečeno, svim nalazima, kako Zavoda za sudsku medicinu, DNK laboratorij, Zagreb tako i Centra za kriminalistička vještačenja Zagreb, utvrđeno je, da se pripremljeni uzorci ne podudaraju s uzorcima kako s muškog prstena tako i s opuška cigarete.

U potvrdama o privremenom oduzimanju predmeta (073363, 009074, 099444, 129918, 129914, 129913 i 129915) pojedinačno su naznačeni svi predmeti koji su oduzeti od optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića, optuženog Mije Starčevića i svjedoka Nevenke Madi.

Iz zapisnika o očevidu proizlazi da je očevid započeo u 10,15 sati a dovršen u 14,30 sati. **Mjesto događaja nalazi se u Cerni, u ulici Braće Radića br. 51a u kući u kojoj je živjela obitelj Olujić.** U samoj kući u spavaćoj sobi iz jednog ormara izvučene su ladice i sadržaj je bio istresen na pod, iz drugog ormara izbačena je posteljina, ali i jedna zavjesa. U samom uglu spavaće sobe između ormara i uličnog zida smještena je protutenkovska mina. Početak štapina je crne boje, uočena je jedna izgorjela šibica, tri cijele šibice i kutija šibica strane proizvodnje. Tu je nađen i veliki opušak cigarete s filterom i članska karta Anice Olujić za knjižnicu. Otvoren je i noćni ormar iz koje je sadržaj izbačen. Bračni kreveti su u velikom neredu a posteljina ispreturana. Na uzglavlju kreveta stavljeni su predmeti iz noćnog ormarića. U kupatilu također je postavljena protutenkovska mina. U hodniku utičnica telefona je izvađena. U dnevnoj sobi nalaze se četiri tijela, u pepeljari promjera 17 cm pronađen je jedan veliki opušak cigarete s filterom koji je izuzet, a u manjoj pepeljari pronađeno je sedam opušaka uobičajne veličine. Na prijelazu iz dnevnog boravka u kuhinju nađen je opušak filter cigarete. Na kuhinjskom stolu nalaze se dvije učeničke bilježnice. U dječjoj sobi na lijevoj gornjoj izbočini kreveta postavljena je kapa sa šiltom, kakvu nosi Hrvatska vojska, a na stoliću nalazi se desetak komada eksploziva.

Na mjestu događaja izrađena je i skica, a na temelju fotografija i fotografski elaborat, gdje posebno treba istaći fotografiju br. 9., gdje se uočava temeljitost pretraživanja.

Prema zapisniku o obdukciji, Anica Olujić umrla je nasilnom smrću Zbog strijelnih rana glave, grudnog koša i trbuha, Milena Olujić umrla je nasilnom smrću zbog teškog vanjskog i unutrašnjeg iskrvarenja uzrokovanog strijelnim ranama glave, vrata, trupa, obje podlaktice i lijeve noge, Radomir Olujić umro je nasilnom smrću zbog teškog unutrašnjeg i vanjskog iskrvarenja koje je posljedica penetrirajućih strijelnih rana grudnog koša, dok je Marko Olujić

umro također nasilnom smrću zbog teškog unutrašnjeg iskrvarenje nastalog zbog strijelnih rana trbušnog koša i trbuha.

Prema dopisu Policijske uprave vukovarsko – srijemske, Odjela kriminalističke policije od 02. siječnja 2008. proizlazi da opušak iz spavaće sobe nije izuzet, opušak iz dnevnog boravka iz veće pepeljare je izuzet, ali ga u skladištu nema, opušak iz dnevnog boravka iz manje pepeljare je izuzet, a opušak iz kuhinje je također izuzet i dostavljen radi vještačenja.

Iz dopisa Zapovjedništva 131. brigade HV-a Županja od 24. ožujka 1993. godine vidljivo je da je optuženi Mario Jurić raspoređen u istu brigadu od 01.12.1991. godine do 29.02.1992. godine.

Dana 16. listopada 2007. godine obavljena je rekonstrukcija – pokus – eksperiment. Trebalo je provjeriti iskaz optuženog Marija Jurića što se tiče rasporeda stvari u prostoriji u kojoj se nalazila četveročlana obitelj Olujčić, položaja njihovih tijela nakon pucanja te razmještanja protutenkovskih mina, zatim mogućnost zapažanja događanja u prostoriji u kojoj se u kritično vrijeme nalazila obitelj Olujčić od strane optuženog Davora Lazića i optuženog Zorana Poštića. Prije početka rekonstrukcije, polazeći od zapisnika o očevidu, u dnevnoj sobi izvršen je drugačiji razmještaj namještaja i na drugim mjestima ucrtani su obrisi tijela četveročlane obitelji Olujčić. Odmah po ulazu optuženi Mario Jurić stavio je primjedbu da je u kritično vrijeme na sredini prostorije bio niži stolić, da je regal bio na drugoj strani, da trosjed nije bio na sada zatečenom mjestu, kao i da tijela Anice i Marka nisu bila ispred samog ulaza, što je važno i za tijela Radomira i Milene. Optuženi Davor Lazić i optuženi Zoran Poštić po ulasku ponovili su svoj način kretanja, a posebno način pretresanja spavaće sobe.

Iz školske zadaće Milene pisane u bilježnicu koja je pronađena na stolu u kuhinji treba citirati sljedeći dio: „Bezizlaznost nikada ne vidim, jer uvijek u meni ima nade da će sve jednom proći, da će meni netko pružiti ruku spasa i spasiti me ponora. Nadam se da će sunce i za mene svanuti te da će zrake svjetlosti doći i do moga srca... Ali ljubav i razumijevanje je spas za sve, treba živjeti i voljeti i čvrsto biti na zemlji i ne pokolebati se ni pred čim...“

Na glavnoj raspravi od 23. svibnja 2007. obavljeno je prepoznavanje muškog prstena, naušnica s tri plava kamenčića, muškog sata s metalnim remenom, muškog sata s kožnim remenom i zlatnog lančića. Prepoznavanje su vršili oštećena Stojanka Olujčić, svjedok Katica Rebuš i svjedok Željko Rebuš. Prepoznavanje se vršilo po fazama, najprije su davali opis predmeta, zatim se pristupilo postupku prepoznavanja, da bi na kraju slijedila ocjena prepoznavanja. Prepoznate su samo naušnice s tri plava kamenčića. Oštećena Stojanka Olujčić prisjeća se naušnica, bile su plavkaste. Svjedok Katica Rebuš za naušnice je rekla da ih zna, starinske su, od njene su mame, zlatne su i s tri plava kamenčića. Još je dodala da je jedan plavi kamenčić nedostajao, ali ne zna kojim redoslijedom, a njena mama je to ostavila unuci Mileni za uspomenu, dosta su stare. Svjedok Željko Rebuš prisjeća se zlatnih naušnica s kamenčićima, bili su postavljeni u trapez, plave boje, i jedan kamenčić je nedostajao.

Iz dopisa Vojno sigurnosno – obavještajne agencije, klasa: 804-01/07-01/588, ur broj: 512-10-06-422-07-03 od 16. kolovoza 2007. dobiven je podatak da se ne raspolaže bilo kakvim snimkom razgovora nedaleko Vinkovaca s optuženim Marijom Jurićem.

Iz presuda Općinskog suda u Vinkovcima vidljivo je da je optuženi Mario Jurić do sada kažnjavan, i to: presudom broj: K-148/96. od 27.07.1996. godine zbog kaznenog djela iz članka 203. stavak 1. KZRH na kaznu zatvora u trajanju 9 mjeseci, uvjetno na 1 godinu, presudom broj: K-8/98. od 11.03.1998. godine zbog kaznenog djela iz članka 331. KZ-a, na kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci, uvjetno na 1 godinu, presudom broj: K-148/99. od 17.05.1999. godine, zbog kaznenog djela iz članka 129. stavak 1. KZ-a, na kaznu zatvora u trajanju od 3 mjeseca, uvjetno na 1 godinu, presudom broj: K-210/99. od 17.02.1999. godine, zbog kaznenog djela iz članka 220. stavak 1. KZ-a na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine,

uvjetno na 5 godina i presudom broj: K-440/00. od 15.12.2001. godine zbog kaznenog djela iz članka 224. stavak 1. KZ-a, na kaznu zatvora u trajanju od 8 mjeseci, uvjetno na 3 godine.

Iz izvoda iz kaznene evidencije za ostale optuženike, za optuženog Tomislava Madija, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Miju Starčevića, vidljivo je da do sada nisu osuđivani.

Slijedi određeno i potpuno obrazloženje kako što se tiče činjenica tako i što se tiče prava, a nakon izloženih obrana optuženih Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Mije Starčevića te izvedenog dokazanog postupka.

Početak 1992. godine, kao uostalom i prethodna godina, ali i nekoliko narednih godina, bio je dominantno određen oružanom agresijom tzv. JNA i paravojnih postrojbi (neregularnih, ne pripadaju regularnoj vojsci) na RH. Radilo se o međunarodnom oružanom sukobu, jer je RH 08. listopada 1991. godine proglasila neovisnost, a kao i druga strana, nije priznala ratno stanje, izostala je objava rata. Inače, rat je odnos između država kada priznaju da su u ratnom stanju, dok je oružani sukob vršenje neprijateljstva koje nije rat. Gotovo cijela teritorija RH bila je zahvaćena oružanim sukobom. Pogotovo to važi za mjesto Komletinci, na samoj crti pojačanog sukobljavanja, gdje se nalazio stožer izviđačko – diverzantske satnije HOS-a u sastavu HV-a, ali i za mjesto Cernu, udaljeno od crte pojačanog sukobljavanja svega nekoliko desetaka kilometara. Dok je za mjesto Komletince konstatacija više nego jasna, za mjesto Cernu treba dodati da je i u njemu vladala psihoza oružanog sukobljavanja, da je u samom mjestu bila stacionirana HV, da su na ulazu u mjesto postojali kontrolni punktovi, da su ubijena dva pripadnika Sigurnosno - informativne službe (u nastavku - SIS) i da je dosta mještana bilo aktivno uključeno u obranu. Dimenzija područja ratnog sukobljavanja pojačavala se spoznajama o stvarnoj mogućnosti tadašnjeg djelovanja JNA skoro na svaki dio teritorija RH, pa i na Cernu, ali i spoznajama o disperziranosti pripadnika paravojnih postrojbi baš po cijelom području RH.

U Cerni u ulici Braće Radića na broju 51a u svojoj kući živjela je četveročlana obitelj Olujić, otac Radomir, majka Anica, te dvoje njihove djece, Marko (12 godina) i Milena (15 godina). Radomir je radio u trgovini, a Anica u banci. Radomir je po nacionalnosti bio Srbin. Zbog prijetnji telefonom i bacanja eksplozivne naprave u dvorište, namjeravali su otići u Njemačku. Nešto prije prijetnji i bacanja eksplozivne naprave Radomir je u Vinkovcima prodao poslovni prostor. U kući, kao manje – više svaka druga obitelj, imali su novaca, zlatnine i dr.

Optuženi Tomislav Madi, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić, optuženi Mijo Starčević i osoba pod nadimkom „Bosanac“, kao pripadnici izviđačko – diverzantske satnije HOS-a u sastavu HV-a bili su stacionirani u osnovnoj školi u Komletincima. Optuženi Mario Jurić pripadao je 131. brigadi HV, ali se kritičnog dana također zatekao u osnovnoj školi u Komletincima. Kao takvi, u vojnom smislu, i pored činjenice da je u mjestu Cerna vladala psihoza oružanog sukobljavanja, nisu ga „pokrivali“ svojim djelovanjem.

Upravo u takvom okruženju 17. veljače 1992. godine u predvečernjim satima, obitelj Olujić je ubijena, otuđeni su razni predmeti i vrijednosti, dok je jedino zbog pogrješke u spajanju izostalo aktiviranje postavljenih u kući protutenkovskih mina.

Nameće se ključno pitanje: tko je naredio i tko je neposredno izvršio ubojstvo i pljačku obitelji Olujić?

Ubojstvo i pljačku obitelji Olujić naredio je optuženi Tomislav Madi, a neposredni izvršitelji su bili optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić, optuženi Mijo Starčević i osoba po nadimku „Bosanac“.

Za ovo utvrđenje ključni su iskazi optuženog Davora Lazića (u svojstvu osumnjičenika, uhićenika i optuženika) te iskazi optuženog Zorana Poštića (u svojstvu osumnjičenika, uhićenika, a dijelom i optuženika), i kao takvi imaju posebnu težinu. Pružili su sadržajno bogatstvo, cjelovitost i homogenost, detaljno su razložili nekoliko mjeseci svog boravka u HV-u (dolazak u mjesto Komletince u izviđačko – diverzantsku satniju HOS-a u sastavu HV-a kojom je zapovijedao optuženi Tomislav Madi, tko je izdao naredbu o ubojstvu obitelji Olujčić, tko ih je odvezao i vratio, tko je zatečen s oružjem u dnevnoj sobi obitelji Olujčić trenutak nakon usmrćenja, tko je pretraživao prostorije i kome su nakon svega predane opljačkane stvari), pri čemu je nerijetko bilo originalnih opisa prožetih snažnim emocijama. Optuženi Davor Lazić, od trenutka uhićenja pa do glavne rasprave, iskazivao je uvijek isto, pa čak i bez obzira na vremenski odmak od uhićenja do glavne rasprave. Međutim, optuženi Zoran Poštić, kako je vremenski odmak od uhićenja bio veći, pokušao je umanjiti odgovornost optuženog Tomislava Madija, što je posebno došlo do izražaja u iskazu datom na glavnoj raspravi, kada nije ponovio riječi iz iskaza u svojstvu osumnjičenika „Tomislav Madi nam je svima rekao da idemo u akciju u kojoj treba pobiti neke vikend-četnike“, odnosno riječi iz iskaza u svojstvu uhićenika „Tomislav Madi nam je rekao da se treba izvršiti pretraga neke kuće, ne sjećam se je li spominjao mjesto gdje se ta kuća nalazi, i da treba srediti neke vikend-četnike“. Optuženi Zoran Poštić čak je primjedbama tijekom glavne rasprave u odnosu na profesionalnost policije (način ispitivanja...), i odvjetnika (kontaktiranje s njim i optuženim Davorom Lazićem) pokušao umanjiti značaj udjela optuženog Tomislava Madija u ubojstvu obitelji Olujčić. Optuženi Davor Lazić rezolutno je potvrdio konstantnost svog iskazivanja rečenicama: „Policija je bila pristojna“ i „Nikakvim utjecajima branitelja Ivica Mačvanina nisam podlegao“. Zato se može reći, da je ponašanje redarstvenih vlasti bilo usmjereno poduzimanju potrebnih mjera da se pronađu počinitelji krivičnog djela i da se prikupe obavijesti koje bi mogle biti od koristi za uspješno vođenje kaznenog postupka, dok je ponašanje odvjetnika bilo u okvirima dogovora vezanog za strategiju obrane. Zanimljivo je, da su i optuženi Davor Lazić i optuženi Zoran Poštić bez ikakvih primjedbi potpisali zapisnike o ispitivanju kako u svojstvu osumnjičenika tako i u svojstvu uhićenika.

Optuženi Davor Lazić i optuženi Zoran Poštić „prešutjeli su“ dio naredbe optuženog Tomislava Madija koja se odnosila na pljačkanje kuće i postavljanje eksploziva u kuću kako bi se uklonili tragovi, čime su htjeli prvenstveno umanjiti svoju odgovornost. Da je naredba optuženog Tomislava Madija sadržavala još pljačkanje kuće i postavljanje eksploziva, upućuju činjenice: Na jednoj strani, revnost kod traženja oružja i naročito vrijednosti, pokušaj zadržavanja kape – beretke od strane optuženog Zorana Poštića, i poslušna predaja svih oduzetih predmeta optuženom Tomislavu Madiju. A na drugoj strani, doprinos vezan za nošenje eksploziva još od Komletinaca. Ipak, već konstatirana istinitost i vjerodostojnost njihovih iskaza time nije umanjena. Optuženi Davor Lazić i optuženi Zoran Poštić čak su govorili i o svom udjelu, pogotovo se tereteći opisivanjem detalja pretraživanja, odnošenja i predaje opljačkanih stvari optuženom Tomislavu Madiju, ali i namjerom zadržavanja kape – beretke od strane optuženog Zorana Poštića.

Radi preglednosti nije suvišno još jednom ponoviti prihvaćeni osnovni slijed događanja prema optuženom Zoranu Poštiću i optuženom Davoru Laziću:

Nakon nekoliko bezuspješnih pokušaja, na kraju su ipak ušli u sastav HV-a, i to putem HSP-a, te bili raspoređeni u stožer izviđačko - diverzantske satnije u Komletincima. Tom satnijom zapovijedao je optuženi Tomislav Madi. Dobili su naređenje da zajedno s optuženim Marijem Jurićem i osobom pod nadimkom „Bosanac“ odu u Cernu u akciju u kojoj treba pobiti neke „vikend-četnike“. Nakon što su bili opremljeni, optuženi Mijo Starčević svojim osobnim automobilom marke „Mercedes“ odvezao ih je u Cernu te pokazao na kuću. Ulazna vrata je otvorila jedna nepoznata civilna osoba. Dok su njih dvojica pretraživali spavaću sobu, u dnevnoj sobi gdje su se nalazili ukućani, ali i optuženi Mario Jurića te osoba pod nadimkom „Bosanac“, čulo se nešto slično kao pucnji. Pored mrtvih tijela s pripadajućim oružjem stajali su optuženi Mario Jurić i osoba pod nadimkom „Bosanac“. Slijedilo je postavljanje

eksploziva. Optuženi Mijo Starčević vratio ih je u Komletince. Sve oduzete predmete predali su optuženom Tomislavu Madiju. Ubrzo nakon toga napustili su satniju i vratili se u Zagreb.

Da bi se provjerilo jesu li optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić uopće bili kritičnog predvečerja u kući obitelji Olujić, pristupilo se rekonstrukciji – pokusu – eksperimentu dolaskom do kuće. Do ulaska u kuću, ali i ulaženje u samu kuću, opisali su svoje kretanje i što su radili, identično datim iskazima, ali identično i s evidentnim posljedicama takvog kretanja i radnji.

Iz zapisnika o očevidu (iz jednog ormara izvučene su ladice i sadržaj istresen na pod, iz ormara koji ima pet vrata izbačena je posteljina, a s njom i jedna zamotana zavjesa, oba ormarića su otvorena a sadržaj im je izbačen, bračni krevet je u velikom neredu, posteljina je ispreturana...) i osobito iz fotodokumentacije očevida (fotografija br. 9) vidljivo je da se radilo o zaista temeljitom pretraživanju od strane optuženog Davora Lazića i optuženog Zorana Poštića (opseg i posljedice pretraživanja). Po svjedoku Marku Benakoviću u spavaćoj sobi ladice su bile istresene na krevet, a po svjedoku Kati Čipin: „Kroz otvorena vrata vidjela sam da je u toj sobi nered, sve je bilo ispreturano, primjerice posteljina je bila razbacana, dušeci nadignuti, bilo je šokantno stanje za mene, možda je bilo i po podu stvari...“ Ako se ovome doda još dio njihovih iskaza u kojima su opisali što je sve odneseno i predano optuženom Tomislavu Madiju, više je nego jasno da nisu tražili samo oružje nego i druge vrijednosti, prvenstveno novac i nakit.

Optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić bili su svjesni da odlaze u „akciju“ zbog ubojstva kao dominantnog dijela naredbe. Tako optuženi Zoran Poštić navodi da im je optuženi Tomislav Madi rekao da trebaju srediti, pobiti neke vikend-četnike, a optuženi Davor Lazić da idu u akciju „kod četnika koji surađuju s četnicima“, odnosno „kod četnika koji su u dosluhu s četnicima“. Na odstupanja od uobičajnih akcija, zašto ne i na naznake nečeg zaista nedopuštenog, optuženom Zoranu Poštiću i optuženom Davoru Laziću pokazatelji su bili i daljnje naredbe optuženog Tomislava Madija, da obuku JNA odore, da ostave svoje osobne dokumente, da ponesu protutenkovske mine, te podjela prigušivača optuženom Mariju Juriću i osobi pod nadimkom „Bosanac“. **Značajna je još i činjenica da se išlo u Cernu smještenu podalje od crte pojačanog sukobljavanja, za razliku od Komletinaca, i u obiteljsku kuću, što je ipak, doslovno gledajući, nespojivo s vojnim ciljevima.** Pogotovo je sve postajalo uvjerljivije trenutkom ulaska u Cernu, prolaskom pored punkta koji je držala HV i zaticanjem u ozračju doma isključivo civila, od kojih su se posebno izdvajali djevojka (15 godina) i dječak (12 godina). **Naredbe su se izvršavale bespogovorno i s naglašenim stupnjom revnosti, što je naročito došlo do izražaja „preturanjem“ namještaja u prostorijama kuće radi traženja, pored ostalog, i vrijednosti (novca, zlata...), upornim nošenjem protutenkovskih mina za „dizanje u zrak“ obiteljske kuće i nadasve poslušnom predajom nakon povratka svega opljačkanog optuženom Tomislavu Madiju.** Opisano postupanje, unošenje i stavljanje eksploziva u kuću kako bi se uklonili tragovi i traženje optuženog Zorana Poštića od optuženog Tomislava Madija da i pored svega doživljenog zadrži kapu – beretku, „otkrivaju“ da je optuženi Tomislav Madi, i pored prešućivanja optuženog Zorana Poštića i optuženog Davora Lazića, naredio ne samo da se pobiju četnici nego još pljačkanje i postavljanje eksploziva u kuću, što samo potvrđuje njihovu svijest i htijenje.

Kao članovi grupe koja je išla u Cernu, optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić „pokrivali su“ prvenstveno, poslove nošenja protutenkovskih mina radi rušenja kuće i na taj način prikrivanja tragova, poslove pretraživanja kuće i to naročito spavaće sobe radi traženja oružja, ali i vrijednih stvari (novca, nakita...), te poslove uzimanja i predaje nađenog oružja i vrijednih stvari optuženom Tomislavu Madiju, što je više nego revnosno i odrađeno. Upravo zbog toga nije od značaja jesu li optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić pored naoružanja imali i municiju. Ipak nije suvišno citirati svjedoka Branka Marijanovića zamjenika zapovjednika optuženog Tomislava Madija „Glupost je ići u akciju bez municije, svi su imali oružje i municiju, čak i u spavaonici“.

Optuženi Tomislav Madi, suprotno navodima optuženog Zorana Poštića i optuženog Davora Lazića, pokušao je dokazati kako nije mogao izdati naredbu o ubojstvu, pljački i miniranju kuće obitelji Olujić, jer se tada nalazio na putu za Zagreb u središnjicu HSP-a. Svjedok Dominik Čorić, svjedok Branko Marijanović, svjedok Zdravko Banić, svjedok Miroslav Krizmanić i svjedok Antun Damjanović redom su trebali potvrditi odlazak iz Komletinaca preko Vinkovaca, usputno zadržavanje u Bjelovaru, boravak u središnjici, te svraćanje u Vinkovce po povratku za Komletince, kada je navodno prvi put i čuo za događaj. Sve je to čak i moguće, ali ne može poslužiti kao „alibi“. Čudno je da se navedeni svjedoci sjećaju upravo tog datuma, nalazeći izgovore vezano za razlog tog prisjećanja. Taj datum se ni po čemu nije mogao za njih izdvajati u odnosu na sve ostale događaje. Svjedok Zdravko Banić sam ističe kako je s optuženim Tomislavom Madijem Podravskom magistralom za Zagreb putovao ukupno sedam do osam puta, a sjeća se upravo spornog putovanja. Svjedok Miroslav Krizmanić, radeći u Centru veze u Vinkovcima gdje je bio ogroman prolaz ljudi, sjeća se baš tog dana kada je kod njih optuženi Tomislav Madi svratio, vraćući se iz Zagreba. Svjedok Dominik Čorić opisuje odlazak u Zagreb s optuženim Tomislavom Madijem, iako je što se tiče sposobnosti sjećanja doslovno sam rekao: „Ne znam što sam jučer jeo, a ne da znam koji je tada bio dan...“ Svjedok Antun Damjanović potpisivao je pristupnicu kada je optuženi Tomislav Madi rekao da žuri u Zagreb. Eventualni odlazak u Zagreb uslijedio je ipak nakon izdavanja naredbe i nakon što su se određeni za neposredno izvršenje uputili u Cernu i vratili. Radi se o nespecifičnom odlaženju u Zagreb, kakvih je u to vrijeme bilo više, da bi se točno upamtila satnica odlaska, a još uz to evidentan je i petnaestogodišnji vremenski odmak, značajan protok vremena.

Naredba optuženog Tomislava Madija bila je sveobuhvatna, precizna, sadržavala je sve detalje, a naročito, koga treba ubiti, što tražiti u kući, tko će ih odvesti u Cernu i pokazati kuću obitelji Olujić, koje će odore obući, što ponijeti od naoružanja, što učiniti s protutenkovskim minama i kome po povratku predati opljačkane stvari.

Optuženi Tomislav Madi ponašao se kao gospodar života i smrti, umišljajući da mu je baš sve dopušteno, zato je i zanimljiva njegova osobnost, koja je „iznjedrila“ monstruoznu i bestijalnu naredbu o ubojstvu i pljački obitelji Olujić. Vještak psihijatar dr. Nikola Mandić i vještak psihijatar dr. Berislav Pašalić suglasni su da je optuženi Tomislav Madi psihički zdrava osoba, a u vrijeme inkriminacije mogao je upravljati svojim postupcima i shvatiti značaj i posljedice svojih postupaka. Vještak psiholog Dunja Baraban ukazuje na prosječne intelektualne sposobnosti, čak postoje indicije koje ukazuju na osobu slabije prilagođenosti, s teškoćama u socijalnim odnosima, egocentričan je, neorganiziran i latentno agresivan. Optuženi Davor Lazić opisao je nekoliko događaja kojima je prisustvovao, tako se prisjeća kažnjavanja - bativanja jednog pripadnika satnije koji je navodno ukrao 1 kg kave, ali i fizičke torture tijekom tjelovježbi, što se nije podudaralo s njegovim zamišljanjem vojske. Svjedok Mato Boroz opisao je kako se susreo s optuženim Tomislavom Madijem 2002. godine, ponudio mu je da „makne“ optuženog Marija Jurića, pojašnjavajući da bi time usrećio više ljudi.

Većina svjedoka osvrtała se uglavnom na ratni put optuženog Tomislava Madija, što i nije bilo dvojbena.

Optuženi Mario Jurić, u cilju prenošenja odgovornosti na druge ili barem umanjenja svoje odgovornosti, pokušao je u kontekst događanja u kući Olujićevih, „ubaciti“ druge osobe, prije svih Stojana Vujnovića, ali između ostalih i osobe pod nadimkom „Iljo“ i „Ceranin“. I ovom prigodom treba podsjetiti na iskaze optuženog Zorana Poštića i optuženog Davora Lazića, da su u kući pored njih dvojice bili još samo optuženi Mario Jurić i osoba pod nadimkom „Bosanac“. Svjedoci Mile Šimunac, Dane Rajković, Ilija Kesegić i Stevo Bilić, iako iz Cerne, nisu nikoga iz mjesta imenom i prezimenom mogli „vezati“ uz nadimke „Iljo“ ili „Ceranin“. Tako po svjedoku Dani Rajkoviću, u Cerni nije bilo nikoga pod nadimkom „Ceranin“, dok je u

Komletincima iz Cerne bio samo jedan pod nadimkom „Iljo“, a radi se u stvari o Iliji Kesegiću. Ispitujući u svojstvu svjedoka upravo Iliju Kesegića, tvrdio je da je za događaj čuo dva dana kasnije, a inače nikoga drugog pod nadimkom „Iljo“ nije znao, dok sve njih iz Cerne zovu Cerani. Svjedok Stevo Bilić također u Cerni nije poznavao nikog pod nadimkom „Ceranin“. Značajno je još da DNK analiza nije dovela u vezu Stojana Vujnovića s opuškom cigarete pronađene u kuhinji na podu.

Upečatljiva je bila i provedena rekonstrukcija – pokus – eksperiment vezana za optuženog Marija Jurića. Polazeći od zapisnika o očevidu, u dnevnoj sobi u kojoj je ubijena četveročlana obitelj, namještaj je u cijelosti drugačije razmješten, a i tijela ubijenih drugačije su raspoređena, ucrtana kredom na podu. Optuženi Mario Jurić odmah je po ulasku „kirurškom“ točnošću prigovorio gotovo svakom novom razmještanju namještaja i rasporedu tijela ubijenih. Snalaženje, pamćenje svakog detalja, bilo je frapantno. Nakon ovoga, nikakve dvojbenosti o prisustvu optuženog Marija Jurića u kući ubijenih nije bilo, što je dodatno upućivalo na istinitost i vjerodostojnost iskaza optuženog Zorana Poštića i optuženog Davora Lazića, polazeći od toga tko je izdao naredbu pa nadalje.

Optuženi Mario Jurić, u svojim iskazima, bio je prilično konfuzan. Na glavnoj raspravi tvrdio je da su ubojstvo obitelji Olujić mogli počiniti Stojan Vujnović, osoba pod nadimkom „Bosanać“ ili osoba pod nadimkom „Ceranin“. Većinom se zadržavao na opisivanju svog ratnog puta, ali i na navodnim kontaktima s raznim obavještajnim agencijama. Inače, optuženi Mario Jurić opisao je cijeli niz detalja vezanih za ubojstvo obitelji Olujić, kao npr., traženje aktovke i 70.000,00 DEM, naređenja tko će pucati u već ranjenog dječaka Marka, uočenu bilježnicu na stolu i domaći rad što ga je pisala maloljetna Milena, što i nije dvojbeno, ali uvijek te okolnosti vežući uz nekog drugog, a ne uz sebe. Tim detaljima ipak je posredno dopunjavao stvarni događaj.

Broj ugašenih šibica upućuje na upornost optuženog Marija Jurića kod paljenja štapina radi aktiviranja eksploziva, što povratno isključuje njegovu tvrdnju da je namjerno kapislu stavio na detonirajući štapin, umjesto na sporogorući štapin. Svjedok Božo Guvo, u kritično vrijeme v.d. načelnika kriminalističke policije u Policijskoj upravi Županja, ukazao je na jedan detalj koji isključuje tvrdnju optuženog Marija Jurića o namjeri da ipak ne dođe do eksplozije, tako je doslovno rekao: „Sporogorući štapini nisu bili iste dužine, iz čega smo zaključili da su bili paljeni od najdužeg prema najkraćem kako bi istovremeno došlo do eksplozije.“ Treba citirati i nekoliko rečenica svjedoka Mate Bertića: „Mine su bile postavljane tako da se nije vidjelo imaju li dopunski upaljač, to upravo upućuje na stručnost onoga tko je postavljao mine, ponavljam, da je onaj tko je postavljao eksploziv bio stručnjak, a kod paljenja je bio laik.“

Treba i ovom prigodom ukazati na nalaz i mišljenje vještaka psihologa dr. Dunje Baraban nakon obavljanog psihologijskog testiranja, a koji „oslikava“ osobnost optuženog Marija Jurića. Tako je naznačeno, na jednoj strani, da ima visoke prosječne intelektualne sposobnosti, zadovoljavajuću sposobnost vizuelne percepcije i motoričke koordinacije, a na drugoj strani, da je na psihologijskim testovima pokazao tendenciju davanja socijalno poželjnih, neiskrenih odgovora, da postoje indikacije da je osoba pretjerano osjetljiva, nepovjerljiva, sumnjičava prema drugima, agresivna, precijenjenog doživljavanja vlastite važnosti, suspektno za paranoidno – narcistički poremećaj ličnosti. Svjedok Mato Boroz za optuženog Marija Jurića doslovno je rekao: „Stalno je išao za mnom, vjerojatno mu je imponiralo jer sam bio u Legiji stranaca...., labilna je osoba, vrlo agresivan, a i strašno voli novac.“

Optuženi Mario Jurić upućivao je na postojanje videozapisa njegovog razgovora nedaleko Vinkovaca s djelatnicima SIS-a, međutim, iz dopisa Vojno sigurnosno – obavještajne agencije (u nastavku – VSOA) od 16. kolovoza 2007. došlo se do podatka da ne raspolažu bilo kakvim spomenutim videozapisom.

Optuženi Mijo Starčević ne samo da je bio ključan kod prevoženja optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i osobe pod nadimkom „Bosanac“, zajedno s oružjem i eksplozivom nego ih je i uputio u samoj Cerni koja je kuća obitelji Olujić, da bi ih nakon svega s opljačkanim stvarima vratio u Komletince. Opisana uloga je nedvojbeno i pored njegovog upornog iskazivanja da nije pokazao kuću Olujićevih i da nije znao zbog čega se uopće ide u Cernu. Optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić i kod njegovog udjela bili su u svojim iskazima više nego jasni. Potvrda uvjerljivosti njihovih iskaza potkrijepljena je navodima oštećene Katicice Rebuš i svjedoka Željka Rebuša vezano za prepoznavanje zlatnih naušnica s tri plava kamenčića, koje su bile predmet vještačenja, a pripadale su Mileni, i upravo su oduzete od optuženog Mije Starčevića. Oštećena Katica Rebuš i njen suprug Željko Rebuš tijekom prepoznavanja oduzetih predmeta, prepoznali su zlatne naušnice s tri plava kamenčića, koje je baka poklonila unuci Mileni, ali su naveli i još jedan bitan detalj, da je na jednoj naušnici nedostajao kamenčić. Vještak zlatar Rajko Lukić tijekom ispitivanja je potvrdio taj detalj, na jednoj od naušnica donja dva kamenčića su ista po boji, dok je treći gornji malo svjetliji, naknadno je obrađivan, naknadno je ugrađivan, vide se tragovi naknadnog stavljanja kamenčića u vidu tiskanja.

Optuženi Mijo Starčević predočio je ukupno četiri fotografije, na kojima se redom nalazi ukupno šest, petnaest, dvadesetpet i pet osoba. On se nalazi jedino na fotografiji s petnaest osoba, u gornjem je redu s desne strane, jedina je osoba s bradom i šeširom. Upravo vezano za fotografiju na kojoj se nalazi petnaest osoba optuženi Davor Lazić ukazuje na osobu u drugom redu s desne strane, to je optuženi Mijo Starčević, to mu je nekako ostalo odzvanjati u ušima, ima bradu i šešir, i to je ta osoba koja ih je vozila u Cernu. Također vezano za fotografiju na kojoj se nalazi petnaest osoba optuženi Zoran Poštić ukazuje na osobu s bradom i šeširom, i ta osoba ih je vozila u Cernu.

Članovi obitelji Olujić ubijeni su iz dvije vrste oružja, iz automatske puške tipa „kalašnjikov“ kal. 7,62 x 39 mm i iz automatskog pištolja marke „Crvena zastava“, model „Škorpion“, kal. 7,65 mm, što je utvrđeno nalazom i mišljenjem kriminalističkog vještaka za balistiku Vojina Maštruka, nakon što je policijska uprava Županja dostavila 17 čahura kal. 7,62 x 39 mm te 9 čahura i 6 zrna kal. 7,65 mm. Optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić u svojim iskazima spominjali su oružje kojim su bili naoružani ne samo oni nego i ostale osobe koje su ušle u kuću obitelji Olujić. Optuženi Zoran Poštić u prvom iskazu je naveo da su on i optuženi Davor Lazić zadužili automatske puške s nogarima, a ostali obične automatske puške, u drugom iskazu opet spominje automatske puške, da bi na kraju dodao da su optuženi Mario Jurić i osoba po nadimkom „Bosanac“ početna oružja imali i u trenutku njegova ulaženja u dnevnu sobu, vidjevši ih gdje stoje ispred osoba koje su ležale po podu i krevetu. Optuženi Davor Lazić naveo je da su kod polaska on i optužen Zoran Poštić dobili automatske puške, optuženi Mario Jurić zadužio je automatski pištolj marke „Crvena zastava“ model „Škorpion“, a osoba po nadimku „Bosanac“ nije ni zaduživala oružje jer je kod sebe već imala automatsku pušku. Osim toga i optuženi Mario Jurić svojim iskazom pridonio je razrješenju toga tko je u kritično vrijeme imao koje oružje, jasno ističući da je imao na raspolaganju automatski pištolj marke „Crvena zvezda“ model „Škorpion“. Iz ovoga je nedvojbeno, da su u članove obitelji Olujić pucali optuženi Mario Jurić i osoba pod nadimkom „Bosanac“. Posebnu težinu daje dio nalaza i mišljenja sudskomedicinskog vještaka dr. Ante Blažanovića, da je u Marka (star 12 godina) pucano iz apsolutne blizine, da su „usta“ cijevi oružja bila prislonjena na njegovo tijelo.

Motiv ubojstva obitelji Olujić treba tražiti u činjenicama da je Radomir Olujić bio po nacionalnosti Srbin i da je kraće vrijeme prije tragičnog događaja prodao lokal u Vinkovcima. Nisu bez značaja niti navodi svjedoka da je imao verbalne sukobe s mještanima i da ga je čak jedan mještanin fizički napao, što se sve uglavnom događalo u jednom ugostiteljskom objektu u Cerni. Optuženi Mario Jurić u svom iskazu opisivao je da se u kući Olujićevih spominjala nekakva aktovka i 80.000,00 DEM. U opisane slike „utopila“ se cijela obitelj Olujić

i postala je predmetom izvršenja krivičnog djela. Sve to treba staviti u kontekst Cerne, također zahvaćene psihozom oružanog sukobljavanja.

S obzirom da nitko od optuženika nije bio iz Cerne, može se pretpostaviti da je netko morao biti „informatore“ o obitelji Olujić, kao pogodnoj za izvršenje krivičnog djela. To je mogao biti i netko od pripadnika HOS-a (HV -a) iz Cerne i mjesta blizu nje, koji su dobro poznavali obitelj Olujić.

Sve DNK analize išle su u dva smjera: prvi, pribavljanje uzoraka, vađenjem krvi od optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurća, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Mije Starčevića te ekshumacijama posmrtnih ostataka tijela Radomira Olujića i Stjepana Maleničića (jedan zub i dio natkoljениčne kosti), radi demonstracije podudarnosti, odnosno nepodudarnosti s uzorcima izdvojenim s muškog prstena oduzetog od svjedoka Nevenke Madi, majke optuženog Tomislava Madija, i drugi, pribavljanje uzoraka, vađenje krvi od optuženog Tomislava Madija, oštećene Stojanke Olujić i svjedoka Vladimira Madija, brata optuženog Tomislava Madija, te ekshumacijama posmrtnih ostataka tijela Stojana Vujnovića (jedan zub i dio natkoljениčne kosti), također demonstracije podudarnosti, odnosno nepodudarnosti, ali s uzorcima izdvojenim s opuška cigarete „Milde sorte“, pronađenog u kući obitelji Olujić.

Analize vezane za muški prsten bile su potrebne, jer je Zavod za sudsku medicinu, DNK laboratorij, Zagreb, nakon prepoznavanja od strane oštećene Stojanke Olujić, oštećene Katice Rebuš i svjedoka Željka Rebuša, uspio pronaći epitelne stanice i izdvojiti DNK samo s muškog prstena (sličan po opisu imao je Rade Olujić). Inače, pored muškog prstena radi vještačenja poslani su još naušnice s tri plava kamenčića (pripadale su Mileni Olujić), te muški sat s metalnom narukvicom i muški sat s kožnom narukvicom (mogućnost da je barem jedan sat po opisu imao Radomir Olujić), ali pronađene epitelne stanice nisu bile pogodne za izdvajanje DNK.

Analize vezane za opušak cigarete „Milde sorte“ opet su bile potrebne, jer je Centar za kriminalistička vještačenja u Zagrebu s njega izdvojio DNK, pripadao je muškoj osobi i zbog tvrdnji optuženog Marija Jurića da je u kući obitelji Olujić do njihovog dolaska već bilo ljudi, između kojih i Stojan Vujnović.

Na kraju, utvrđeno je, da se pribavljeni uzorci (vađenje krvi...) ne podudaraju kako s uzorcima izdviženim muškog prstena tako i s uzorcima izdviženim s opuška cigarete.

Optuženi Tomislav Madi, optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević upravo su svojim opisanim udjelima u ubojstvu obitelji Olujić prekršili pravila međunarodnog prava, povrijedili su odredbe članka 3. stavak 2. točka a i članka 33. stavak 2. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, ali i članka 51. stavak 1., 2. i 6. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I).

Optuženi Tomislav Madi, optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić, optuženi Mijo Starčević i osoba pod nadimkom „Bosanac“, što se tiče međusobnih odnosa vezano za naređenje i neposredno izvršenje, postupali su kao suizvršitelji. Gledajući krivično djelo kao cjelinu, izvršeno je zahvaljujući kolektivnoj izvršiteljskoj volji optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Mije Starčevića, ali i njihovim odlučujućim pojedinačnim sudjelovanjem, optuženog Tomislava Madija kao naredbodavca, te optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića, optuženog Mije Starčevića i osobe pod nadimkom „Bosanac“ kao neposrednih počinitelja. Konkretnije, kao takvi bili su određeni obvezatnim komponentama, kolektivnom izvršiteljskom voljom, odlukom da zajedno kao

počinitelji ostvare krivično djelo, sudjelovanjem u ostvarivanju djela gdje je pojedinačni udio svakog takav po svom značaju da je bitni dio ostvarenja plana izvršenja djela, ali i vlašću nad djelom koja je bila zajednička, ostvarena je dopunjavanjem njihovih priloga, svako od njih s ostalima držao je izvršenje djela u svojim rukama. Optuženi Tomislav Madi, kao zapovjednik satnije, izdao je vrlo detaljnu naredbu optuženom Mariju Juriću, optuženom Zoranu Poštiću, optuženom Davoru Laziću, optuženom Miji Starčeviću i osobi pod nadimkom „Bosanac“, koja je u sebi u osnovi sadržavala način prijevoza, ubojstva, pljačku te stavljanje i aktiviranje eksploziva u kući, a i osobno se pobrinuo za njihovo opremanje. Optuženi Mijo Starčević svojim osobnim automobilom prevezao je ostalu četvoricu u neposrednu blizinu kuće, pokazao na istu, i vratio ih nazad u Komletince. Optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić nosili su protutenkovske mine od Komletinaca do Cerne, čak su ih i unijeli u kuću Olujićevih nakon što je obitelj Olujić ubijena, i još su vrlo revnosno pretražili kuću, uzevši čak pored ostalog zlatninu i novac, te po povratku sve predali optuženom Tomislavu Madiju. Optuženi Mario Jurić i osoba pod nadimkom „Bosanac“ pucali su u obitelj Olujić i tako ih usmrtili. Optuženi Mario Jurić postavio je i eksploziv, ali je „dizanje kuće u zrak“ izostalo zbog pogriješke u spajanju. Volju za ostvarivanjem krivičnog djela optuženi Zoran Poštić „otkriva“ ključnim detaljem, kada je i pored svega doživljenog, viđenog, po povratku tražio od optuženog Tomislava Madija da zadrži kapu – beretku. Dakle, jasno je da je ubojstvo Olujićevih, pljačkanje i pokušaj aktiviranja postavljenog eksploziva u kući, po opisanom načelu diobe rada „naredbodavac i neposredni izvršitelji“, kao zajedničko djelo uključivalo kolektivnu izvršiteljsku volju (subjektivna komponenta) i odlučujuće sudjelovanje u ostvarenju djela (objektivna komponenta). Inače, definicija suizvršiteljstva u članku 20. OKZRH široko je postavljena.

Operativnim radom, djelatnici Policijske uprave vukovarsko – srijemske nisu uspjeli utvrditi identitet osobe pod nadimkom „Bosanac“, iako su ga, kao i optuženog Tomislava Madija, te optuženog Miju Starčevića, optuženi Zoran Poštić i optuženi Davor Lazić, u policiji u svojstvu uhićenika, pokazali na predocnim fotografijama, što je naravno trebalo poslužiti samo kao kontrolna činjenica. Detaljno su opisali i njegov udio, pri čemu je najznačajnije zaticanje u kući Olujićevih u samoj blizini ubijenih s oružjem u ruci odmah nakon što su čuli zvukove slične pucnjima. Optuženi Mario Jurić čak je tvrdio da osoba pod nadimkom „Bosanac“ više nije živa: „Za njega jedni govore da je u bijegu, drugi da je ubijen na ratištu u Bosni i treći da je izvršio samoubojstvo.“ Optuženi Tomislav Madi tvrdio je da je u to vrijeme u njegovoj jedinici bilo desetak osoba pod tim nadimkom. Osim toga, prvenstveno imajući u vidu iskaze optuženog Zorana Poštića i optuženog Davora Lazića, za utvrđenje pod kojim okolnostima je ubijena obitelj Olujić i koji je udio svakog od optuženika, osoba pod nadimkom „Bosanac“ i nije ključna.

Potrebno je ukazati na propuste policije, a bilo ih je, počev od dostavljanja čahure radi vještačenja na kojoj su mehaničkim putem napravljeni tragovi, do „nemarnosti“ vezanih za izuzimanje i pogotovo čuvanje opušaka, pa čak i vezano za „nemogućnost“ izazivanja korisnog fragmenta otiska papilarnih linija. Kriminalistički vještak za balistiku Vojin Maštruko u svom nalazu i mišljenju od 07. ožujka 1992. godine, za naknadno dostavljenu čahuru kal. 7,65 mm, tvrdi da nema identične individualne karakteristike mehaničkih tragova kao ranije dostavljene čahure, također ispaljene iz automatskom pištolja marke „CZ“ model „Škorpion“ i da se opažaju izražajni mehanički tragovi nastali grubom mehaničkom obradom, zbog čega čak postoji mogućnost promjene individualnih karakteristika mehaničkih tragova mehanizma oružja. Simptomatično je i to da Policijska uprava Županja u dopisu od 04. ožujka 1992. godine nije naznačila porijeklo čahure, nije je dovodila u vezu s određenom osobom koja bi posjedovala spomenuti automatski pištolj. Tada načelnik Policijske uprave Županja svjedok Tomislav Ilić i tada vršitelj dužnosti načelnika kriminalističke policije svjedok Božo Guvo, u svojim iskazima nisu mogli dati dodatna pojašnjenja. U dopisu Policijske uprave vukovarsko – srijemske, Odjel kriminalističke policije, od 02. siječnja 2008. godine, spominju se četiri mjesta gdje su pronađeni opušci cigareta, s pojašnjenjem jesu li izuzeti ili ne i jesu li sačuvani. Tako opušak iz spavaće sobe nije izuzet, opušak iz dnevnog boravka iz veće

pepeljare je izuzet, ali ga u skladištu nema, opušak iz dnevnog boravka iz manje pepeljare nije izuzet, dok je opušak iz kuhinje izuzet i dostavljen radi vještačenja od koga potječe. Iz dopisa Policijske uprave vukovarsko – srijemske, Odjela kriminalističke policije od 11. lipnja 2007. godine, vidljivo je da i pored prisustva četvero optuženika u kući Olujićevih u kritično vrijeme i detaljnog traženja vrijednosti u kući, nije izuzet niti jedan korisan fragment otiska papilarnih linija.

Nije bilo potrebno provoditi procesnu radnju prepoznavanja, jer su se svi optuženici međusobno ili poznavali ili su se poznanstva prisjetili. Misli se na početak 1992. godine, Domovinski rat i boravak u izviđačko – diverzantskoj satniji u Komletincima, pa čak i sporni događaj u Cerni. Kao takvi imenima i prezimenima nisu bili sporni.

Tijekom glavne rasprave ukazano je optuženom Zoranu Poštiću i tadašnjem branitelju Zlatku Jariću na suprotnosti s probitcima (interesima) obrane. Naime, branitelj Zlatko Jarić prvobitno je kao branitelj po službenoj dužnosti pomagao u obrani optuženog Mije Starčevića, dok je na glavnoj raspravi pomagao u obrani optuženog Zorana Poštića, a iz sadržaja njihovih materijalnih obrana jasno je slijedio zaključak o suprotnosti probitka obrane. Branitelj Zlatko Jarić raspolagao je povjerljivim spoznajama, kako što se tiče obrane optuženog Mije Starčevića tako i što se tiče obrane optuženog Zorana Poštića. Nakon što su pozvani da otklone postojanje suprotnosti i probitka obrane, optuženi Zoran Poštić za branitelja je uzeo Gordana Perića.

Odbijeni su sljedeći prijedlozi: branitelja Gordana Perića, predložio je pozivanje radi ispitivanja u svojstvu svjedoka odvjetnika Ivica Mačvanina i Branka Ivića, i to na okolnosti ispitivanja u policiji u svojstvu uhićenika optuženog Zorana Poštića i optuženog Davora Lazića, s posebnim ukazivanjem da je u tom trenutku odvjetnik Ivica Mačvanin kao nekadašnji pripadnik Službe za zaštitu ustavnog poretka (u nastavku SUZUP) bio u sukobu interesa; branitelja Zlatka Cvrkovića, predložio je vještačenje po vještaku – psihijatru kako bi se utvrdila vjerodostojnost iskaza optuženog Zorana Poštića i optuženog Davora Lazića datih u policiji u svojstvu uhićenika; optuženog Marija Jurića, predložio je pozivanje radi ispitivanja u svojstvu svjedoka Vladimira Šeksa, i to na okolnost da je dokumentaciju vezanu za ovaj događaj u ljeto 1992. odnio iz Osijeka. Naime, sve činjenice koje bi prema prijedlozima trebalo utvrditi već su utvrđene, što je vidljivo iz dosadašnjeg obrazloženja.

Očigledno su radnjama optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Mije Starčevića, ostvarena sva potrebna objektivna i subjektivna obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH. Proglasivši ih krivima, optuženi Tomislav Madi, optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević osuđeni su, i to, optuženi Tomislav Madi na kaznu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina, optuženi Mario Jurić na kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina, optuženi Zoran Poštić na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, optuženi Davor Lazić na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina i optuženi Mijo Starčević na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina.

Svojim udjelima prekršili su pravila međunarodnog prava, povrijedili su odredbe iz članka 3. stavak 2. točka a i članka 33. stavak 2. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i članka 51. stavak 1., 2. i 6. Dopunskog protokola Ženevskim konvencija od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I).

Okolnost da se radilo o kršenju pravilna međunarodnog ratnog prava nije morala biti obuhvaćena umišljajem optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Mije Starčevića, točnije sviješću i

znanjem, dovoljno je bilo i to što ponašanje objektivno predstavlja kršenje pravila međunarodnog ratnog prava.

Obitelj Olujić ušla je u sferu zaštićenog objekta vezano za krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH. Osnovni motivi ubojstva obitelji Olujić bili su: kao primarni, najvažniji, pripadnost oca Radomira srpskom korpusu, vezanje uz pojam četnika, optuženi Tomislav Madi, ali i ostali, doveli su oca Radomira, a samim time i preostali dio obitelji u kontekst tzv. druge strane, zašto ne i barem potencijalnog pripadnika paravojnih postrojbi ili ukratko neprijatelja, te sekundarni, usputni, pretpostavka da u kući drže novac i druge vrijednosti. Opće su poznate činjenice, da je stanovništvo Republike Hrvatske tada bilo naglašeno izmiješano (Hrvati – Srbi), da je došlo do krajnje polarizacije na pripadnike jedne ili druge nacionalnosti po sistemu crno – bijelo. Cijela RH bila je zahvaćena oružanim sukobom. Paravojne postrojbe, pa i pripadnici tzv. JNA, bili su disperzirani skoro po cijelom teritoriju RH. Netko od „informatora“ oca Radomira „prokazao je“ je kao navodnog „četnika“, u što su se „utopili“ i preostali članovi obitelji. Da su Radomir i cijela njegova obitelji bili izjednačeni s neprijateljem, otkriva i detalj da se pored vrijednosti u kući tražilo i oružje.

Optuženi Tomislav Madi (naredbodavac), optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić, optuženi Mijo Starčević i osoba pod nadimkom „Bosanać“ (neposredni izvršitelji), kao suizvršitelji, bili su određeni trima obvezatnim komponentama: prva, kolektivnom počiniteljskom voljom, odnosno odlukom da zajedno ostvare krivično djelo; druga, sudjelovanjem u ostvarivanju djela; i treća, vlašću nad djelom, djelo je ostvareno dopunjavanjem njihovih priloga, svako od njih s ostalima držao je izvršenje djela u svojim rukama. Ubojstvo i pljačka obitelji Olujić rezultat je razrađenog plana, naredbe – dogovora. Bez potrebe za ponavljanjem i u ovom dijelu, jasno je da su ispunjene sve subjektivne i objektivne pretpostavke, vidljiva je ne samo kolektivna izvršiteljska volja nego i sudjelovanje u radnji izvršenja te vlasti nad djelom. Inače, u teoriji postoje različita mišljenja o međusobnim odnosima osobe koja naređuje i osoba koje neposredno izvršavaju djelo, posredno izvršiteljstvo, poticanje, suizvršiteljstvo, paralelno izvršiteljstvo. Naša sudska praksa dosta široko tumači odredbe članka 20. tada važećeg OKZRH-a, i što se tiče kaznenopravnih međusobnih odnosa naredbodavca i neposrednih izvršitelja, stajališta je da se radi o suizvršiteljima. Samo usputno i vrlo kratko treba reći, kada su u pitanju ratni zločini, ovaj je odnos trenutno važeći Kazneni zakon („Narodne novine“ broj: 110/97., 27/98., 50/00., 129/00., 51/01., 111/03., 190/03., 105/04., 84/05. i 71/06. - u nastavku KZ), riješio na poseban način, došao je do zadovoljavajućeg rješenja, posebno inkriminirajući onoga koji naređuje izvršenje djela i kažnjavanje onih koji slijedom naredbi djelo izvrše, znači, moglo bi se reći da se radi o dva samostalna, posebna kaznena djela.

Pojedinačni doprinosi optuženog Tomislava Madija, optuženog Marija Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Mije Starčevića u ubojstvu obitelji Olujić uračunati su svima, i za sve vrijedi isti kazneni okvir.

Međutim, zašto je optuženom Tomislavu Madiju izrečena kazna zatvora od 20 godina, a optuženom Mariju Juriću maksimalna moguća kazna zatvora od 12 godina, ili ipak gledajući cjelovito sve predmetne počinitelje, što se može reći za temelje na kojima je određen izbor vrste i mjere kazne, za okolnosti koje su uzete u obzir a koje su utjecale da kazne po vrsti i mjeri budu lakše ili teže (olakotne i otegotne okolnosti)?

Optuženom Tomislavu Madiju izrečena je kazna zatvora od 20 godina, jer se radi o najtežem obliku krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, o najvišem stupnju krivnje. Kumulacija zločinačke energije čini optuženog Tomislava Madija središnjom figurom kriminalnog događanja. Naredba, da se cijela obitelj ubije i opljačka, da se nakon svega kuća eksplozivom „digne“ u zrak, bila je bestijalna, monstrozna ili detaljnije i razumljivije, surova i okrutna, zastrašujuća i čudovišna. Slijedom iste, četveročlana obitelj Olujić (otac Radomir, majka Anica, kći Milena, stara 15 godina i sin Marko, star 12 godina) ubijena je te

opljačkana, jedino je zbog pogrješnog spajanja eksploziva izostalo „dizanje“ kuće u zrak. Obitelj i dom simboli su sigurnosti, i upravo u takvom okruženju počinjeno je krivično djelo. U trenu prestala je postojati cijela obitelj. Prema nalazu i mišljenju sudskomedicinskog vještaka dr. Ante Blažanovića, sin Marko ubijen je iz oružja, i to iz apsolutne blizine, „usta“ cijevi oružja praktično su bila prislonjena u trenutku pucanja na njegovo tijelo. Bez imalo patetičnosti treba ukazati na još nešto što baca više svjetla na bestijalnost i monstroznost djela. Neposredno prije ubojstva kći Milena pisala je školsku zadaću, u kojoj je pored ostalog napisala: „Bezizlaznost nikada ne vidim, jer uvijek u meni ima nade da će sve jednom proći, da će meni netko pružiti ruku spasa i spasiti me ponora. Nadam se da će sunce i za mene svanuti te da će zrake svjetlosti doći i do moga srca.... Ali i ljubav i razumijevanje je spas za sve, treba živjeti i voljeti i čvrsto biti na zemlji i ne pokolebati se ni pred čim.“ U zapisniku o očevidu zapisano je: „Na lijevoj gornjoj izbočini kreveta u dječjoj sobi postavljena je kapa sa šiltom kakvu nosi Hrvatska vojska, naprijed na kapi je hrvatski grb“, da bi tog predvečerja sin M. bio ubijen upravo od strane pripadnika HV-a. Impulzivnost i latentna agresivnost optuženog Tomislava Madija, utvrđena psihologijskim testiranjem, svoju potvrdu našla je u načinu kažnjavanja pripadnika postrojbe koji je navodno ukrao 1 kg kave, pokazanom strahu optuženog Zorana Poštića kod slučajnog susreta s njim u Zagrebu 1999. godine, bezosjećajnost kojom je nakon svega podijeljen plijen donesen iz kuće obitelji Olujić, ali i u navodima svjedoka Mate Boroza da mu je kod jednog susreta rekao da „makne“ optuženog Marija Jurića.

Težinu krivičnog djela, pa tako i maksimalnu moguću kaznu zatvora od 20 godina ne umanjuju evidentne olakotne okolnosti, od kojih je prva status obiteljskog čovjeka, oženjen je i otac troje djece, a druga doprinos u Domovinskom ratu. Naprosto, količina kriminalnih radnji je nerazmjerna takvim olakotnim okolnostima. Doprinos u Domovinskom ratu, bez obzira kakav bio, ne može dovesti do „pomjerenja“ zapriječene kazne zatvora od općeg i posebnog maksimuma, upravo zbog više puta istaknute vodilje ovog dijela obrazloženja, a to je bestijalnost i monstroznost učinjenog. **Naredbodavac se ponašao kao gospodar života i smrti**, pri čemu ga ratno okruženje apsolutno ne opravdava. Inače, ranija neosuđivanost nema posebnost olakotne okolnosti, jer se ne radi o nekakvom neočekivanom dobrom ponašanju koje valja „nagraditi“, već o uobičajnom i očekivanom ponašanju.

Za optuženog Marija Jurića, izrečena kazna zatvora u trajanju od 12 godina bila je maksimalno moguća. Iako je za krivično djelo iz članka 120. stavak 1. OKZRH propisana kazna zatvora od najmanje 5 godina ili kazna zatvora od 20 godina, te iako su okolnosti počinjenja krivičnog djela „vukle“ prema općem maksimumu, zbog činjenice da je u vrijeme počinjenja krivičnog djela (17. veljače 1992. godine), navršio 18 godina 2 mjeseca i 18 dana (rođen 30. studenoga 1973. godine), a prema odredbama članka 110. stavak 1. Zakona o sudovima za mladež („Narodne novine“, broj: 11/97., 27/98. i 12/02., u nastavku – ZSM), mlađoj punoljetnoj osobi ne može se izreći kazna zatvora u trajanju duljem od 12 godina. Upravo se takva visina kazne zatvora nametala kao maksimum. Ubojstvo obitelji Olujić, u čemu je optuženi Mario Jurić imao neposredno učešće, pucao je u njih i postavljao eksploziv, kao što je rečeno vezano za optuženog Tomislava Madija, bilo je krajnje surovo i zastrašujuće, okrutno i čudovišno. U trenu prestala je postojati cijela obitelj. Otac, majka, kći i sin ubijeni su u okruženju doma i obitelji kao simbola sigurnosti. Sin Marko (12 godina) ubijen je iz apsolutne blizine, „usta“ cijevi oružja bila su prislonjena u trenutku pucanja na njegovo tijelo. Jasno je da treba imati u vidu i tekst što ga je kći Milena (15 godina) pisala u školskoj bilježnici neposredno prije ubojstva, kao i činjenicu da je sin Marko držao na svom krevetu kapu HV, što samo pojačava konstataciju o očitj monstroznosti i bestijalnosti počinjenog krivičnog djela.

Učešće u Domovinskom ratu i smanjena ubrojjivost (s 18 godina i 2 mjeseca a u vrijeme inkriminacije bio je osoba s određenim elementima disocijalnog i paranoidnog poremećaja ličnosti, željan isticanja i dokazivanja, nedovoljne emocionalne zrelosti, sa zastojeom u psihosocijalnom razvoju, tijekom daljnjeg boravka u HV-u razvio je PTSP teškog oblika i s

daljnjim promjenama ličnosti uglavnom paranoidnog tipa), uzete su optuženom Mariju Juriću kao olakotne okolnosti. Optuženom Mariju Juriću po Općinskom sudu u Vinkovcima ukupno je pet puta izrečena uvjetna osuda, a uvidom u presude došlo se do spoznaje da se odnose na kasnija počinjenja krivičnih djela, poslije 1992. godine.

Opisane okolnosti uz optuženog Tomislava Madija i optuženog Marija Jurića upućuju na zaista nesvakidašnju količinu kriminalnih radnji, količinu zločinačke volje, zločinačkog učinka, a važi i za optuženog Miju Starčevića. Prije ukazivanja na olakotne okolnosti vezane za optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Miju Starčevića obrazložiti će se činjenice, da je optuženi Zoran Poštić nakon povratka u Komletince od optuženog Tomislava Madija zatražio da zadrži kapu - beretku i da je iskazima tijekom glavne rasprave pokušao umanjiti odgovornost optuženog Tomislava Madija, ali i da su kod optuženog Mije Starčevića pronađene zlatne naušnice koje su pripadale petnaestogodišnjoj Mileni, koje je po povratku iz Cerne, nakon raspoređivanja plijena, dobio od optuženog Tomislava Madija.

Optuženi Zoran Poštić opisivao je stanje šoka dok se nalazio u kući ubijenih, čak se i pomokrio, da bi i pored svega doživljenog po povratku od optuženog Tomislava Madija tražio zadržavanje kape - beretke, što samo po sebi oslikava njegov "karakter".

Mijenjanje iskaza tijekom glavne rasprave u odnosu na postupanje optuženog Tomislava Madija od strane optuženog Zorana Poštića, čime je pokušao umanjiti njegov prilog, ostalo je samo na pokušaju, kako zbog detaljnog iskaza tijekom ispitivanja pred policijom u svojstvu osumnjičenika, tako i zbog istog takvog iskaza datog u svojstvu uhićenika. Primjetna je impresioniranost autoritetom optuženog Tomislava Madija, pa čak i strah na koji je sasvim otvoreno ukazao. Ta dva iskaza u osnovi podudaraju se s iskazima optuženog Davora Lazića.

Optuženi Mijo Starčević, nakon što je bestijalno i monstrozno krivično djelo počinjeno, zadržao je par zlatnih naušnica s tri plava kamenčića, a znao je da su pripadale kćeri Mileni staroj 15 godina ili majci Anici, jedinim ženskim članovima obitelji. Čak je na jednoj zlatnoj naušnici dao ugraditi jedan plavi kamenčić koji je nedostajao.

Od olakotnih okolnosti optuženom Zoranu Poštiću uzete su u obzir, da je tijekom ispitivanja u svojstvu osumnjičenika i uhićenika s visokim stupnjem uvjerljivosti ukazivao što se stvarno dogodilo vezano za ubojstvo obitelji Olujić, što nije bitno umanjeno kasnijim mijenjanjem na glavnoj raspravi, da je u vrijeme počinjenja kaznenog djela bio smanjeno uračunljiv (s 18 godina i 5 mjeseci bio je emocionalno nezreo s određenim karakteristikama prema disocijalnom poremećaju ličnosti), da je izražena manja zločinačka volja i manji zločinački učinak, kao mlađa punoljetna osoba bio je pod snažnim utjecajem autoritarnog zapovjednika Tomislava Madija, obiteljski je čovjek, točnije oženjen je i otac jednog djeteta, kao pripadnik HV-a kasnije je dao svoj doprinos obrani Republike Hrvatske, a primjetna je i iskrenost kod žaljenja zbog svega učinjenog.

Optuženom Davoru Laziću uzete su kao olakotne okolnosti, da je u svim svojim iskazima pružio sadržajno bogatstvo detalja, uvjerljiv opis situacija, visok stupanj sigurnosti i jasnoće, odsutnost proturječnosti vezano gotovo za sve najvažnije momente ubojstva obitelji Olujić, svojim priznanjem odigrao je ključnu ulogu oko razrješenja svoje uloge i uloge ostalih počinitelja, da je u vrijeme počinjenja kaznenog djela bio smanjeno ubrojav (s 18 godina i 2 mjeseca bio je nedovoljno zrela osoba, bez sigurnih znakova personalizacije i maturacije), obiteljski je čovjek, točnije oženjen je i otac dvoje djece, kao pripadnik HV-a dao je svoj doprinos obrani Republike Hrvatske, izraženo žaljenje zbog svega učinjenog je iskreno i dojmljivo bez obzira na protek vremena.

Od olakotnih okolnosti optuženom Miji Starčeviću uzeto je u obzir da je otac dvoje djece, da je učesnik u obrani RH i da je osoba s blagim simptomima PTSP.

Za sve njih, dakle, za optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Miju Starčevića, ranija neosuđivanost nije uzeta kao olakotna okolnost, nema posebnost olakotne okolnosti, jer se ne radi o nekom neočekivanom dobrom ponašanju koje valja „nagraditi“, već o uobičajnom i očekivanom ponašanju.

Izrečenim kaznama zatvora u rasponu od 7 do 20 godina, potkrijepljenim detaljnim opisima okolnosti koje su uzete u obzir kod izbora optuženom Tomislavu Madiju, optuženom Mariju Juriću, optuženom Zoranu Poštiću, optuženom Davoru Laziću i optuženom Miji Starčeviću u okviru opće svrhe izricanja kaznenih sankcija (suzbijanje društveno opasnih djelatnosti), postići će se svrha samog kažnjavanja (specijalna prevencija - preodgoj, popravljanje, resocijalizacija počinitelja, generalna prevencija - jačanje odgovornosti, odgojni utjecaj na građane, antikriminalni učinak kazni na građane).

Na temelju članka 45. stavak 1. i 3. OKZRH, u izrečene kazne zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru, i to za optuženog Tomislava Madija, optuženog Mariju Jurića, optuženog Zorana Poštića i optuženog Davora Lazića od 22. kolovoza 2006. godine i nadalje, a za optuženog Miju Starčevića od 12. listopada 2006. godine i nadalje.

Na temelju članka 79. stavak 2. a u svezi s člankom 80. stavak 1. OKZRH od optuženog Mije Starčevića oduzimaju se zlatne naušnice s tri plava kamenčića vezane za potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta broj 129918. Prethodno su privremeno oduzete upravo od optuženog Mije Starčevića, a u postupku prepoznavanja nalazom i mišljenjem vještaka – zlatara utvrđeno je da su nedvojbeno pripadale obitelji Olujić.

Na temelju članka 128. stavak 3. a u svezi s člankom 125. stavak 1. i 2. točka 1., 6. i 7. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj: 110/97., 27/98., 58/99., 112/99., 58/02., 62/03. i 115/06. u nastavku – ZKP/97), određuju se nadoknaditi troškove kaznenog postupka, i to kako slijedi: optuženi Tomislav Madi, optuženi Mario Jurić, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević solidarno, za obdukciju 5.920,00 kuna, psihijatrijska i psihologijsko vještačenje 39.004,00 kuna, vještačenja eksploziva 1.200,00 kuna, balističko vještačenje 2.914,00 kuna, biološka vještačenja 24.592,59 kuna, ekshumacije 7.235,11 kuna, putne troškove svjedoka 318,80 kuna, optuženi Tomislav Madi paušal u iznosu od 5.000,00 kuna, optuženi Mario Jurić paušal u iznosu od 4.500,00 kuna i za nužne izdatke i nagradu branitelja po službenoj dužnosti Biserke Treneski 16.592,00 kuna, optuženi Zoran Poštić, optuženi Davor Lazić i optuženi Mijo Starčević svako paušal u iznosu od 4.000,00 kuna.

Kod odlučivanja o troškovima kaznenog postupka sud je imao u vidu, obim i složenost glavne rasprave (kazneni postupak je vođen protiv pet optuženika, ispitano je ukupno 49 svjedoka, 9 vještaka, radi uzimanja uzoraka za DNK analizu ekshumirane su 3 osobe i napravljeno je ukupno 12 DNK analiza) te naročito imovno stanje optuženog Tomislava Madija, optuženog Mariju Jurića, optuženog Zorana Poštića, optuženog Davora Lazića i optuženog Mije Starčevića (visine mjesečnih primanja – plaće i braniteljske mirovine).

Valja ukazati da su u ovom kaznenom postupku primijenjene postupovne odredbe ZKP/97., jer je kazneni postupak pokrenut nakon njegovog stupanja na snagu.

Vukovar, 12. veljače 2008.

ZAPISNIČAR
Marijana Klarić, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Ante Zeljko, v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude u roku od 15 dana može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, putem ovoga suda, i to u tri primjerka.

DOSTAVITI:

1. Optuženi Tomislav Madi, Zatvor u Osijeku
2. Optuženi Mario Jurić, Zatvor u Zagrebu
3. Optuženi Zoran Poštić, Zatvor u Osijeku
4. Optuženi Davor Lazić, Zagreb, Zatvorska bolnica u Zagrebu, Svetošimunska 5
5. Optuženi Mijo Starčević, Zatvor u Osijeku
6. Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru na broj K-DO-52/06.
7. Branitelj Emil Havkić, Zagreb, ul. Ružmarinka 31
8. Branitelj Zlatko Cvrković, Vinkovci, Gundulićeva 8
9. Branitelj Vjekoslav Cestar, Vinkovci, Duga 6
10. Branitelj Gordan Perić, Osijek, Vukovarska 9
11. Branitelj Marko Dumančić, Osijek, L. Jagera 6
12. Branitelj mr. Dražen Matijević, Osijek, Kralja Zvonimira 19
13. Oštećena Stojanka Olujić, Cerna, Braće Radića 53
14. Oštećena Katica Rebuš, Požega, Kralja Krešimira 3
15. Zatvor u Osijeku

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenik

Snježana Josić

